

De Christelijke Doop

Betekenis, manier en wie er gedoopt worden

Michael Kimmitt

Oorspronkelijke titel: Baptism, Meaning, Mode & Subjects
Oorspronkelijke ISBN: 0 9523041 12

Voor het eerst gepubliceerd in Groot Brittannië in 1997 door K&M Books voor Covenant Protestant Reformed Church of Ballymena.

Hoewel er auteursrecht op dit materiaal rust mag het in belang van de waarheid gekopieerd worden. Hoewel de schrijver kennisgave daarvan en een kopie op prijs stelt.

Mr. Michael Kimmitt is Journal Editor van het British Reformed Journal. Zie daarvoor ook:
<http://www.britishreformedfellowship.org.uk/>

Van de volgende sites is deze brochure te downloaden:
http://www.cprf.co.uk/languages/dutch_baptismkimmitt.pdf
<http://www.humble-bee.nl>

Deze brochure is vanuit het Engels in het Nederlands vertaald en soms iets verkort.
Achterin is extra informatie toegevoegd.

De auteur was op het moment dat dit boekje vertaald werd 81 jaar. Hij stelde in die tijd reacties op prijs. Deze graag via onderstaand mailadres van de vertaler.
Via dit adres kan deze brochure ook op A5 formaat tegen kostprijs besteld worden.
jvdraanen@gmail.com

22 juni 2010

17 januari 2013, nieuwe versie

“Maar voor de volmaakten is de vaste spijs, die door de gewenning de zinnen geoefend hebben, tot onderscheiding beide van het goede en van het kwade.” (Hebreeën 5: 14)

Inleiding

Dit boekje zet de gereformeerde visie op de doop uiteen. Het is een aangepaste versie van materiaal dat oorspronkelijk verscheen in de British Reformed Journal: nr. 6 - 10, 14 en 15. Het is in principe een Bijbelstudie, hoewel ik een aantal commentaren en theologen heb aangehaald. In plaats van onze visie te baseren op een paar bewijs teksten, is er een poging gedaan om overal in het Nieuwe Testament waar de vijf woorden verwant aan de doop voorkomen, te bekijken.

Het is voor een protestant onmogelijk om volledige onfeilbaarheid te claimen. We zijn gevallen schepselen en dat heeft op alles en ook op ons verstand een uitwerking. Als u iets tegenkomt wat ik over het hoofd heb gezien, laat het me dan alstublieft weten. Toevoegingen, commentaar of verbeteringen zijn altijd welkom. En hoewel kritiek nooit echt welkom is, kan het wel noodzakelijk zijn. We moeten zijn als de inwoners van Berea die de Schriften onderzochten om te zien of wat Paulus verkondigde, waar was.

Michael Kimmitt, Plas Gwyn, Trelawnyd, Rhyl, LL18 6DT, Wales, Groot Brittannië
Augustus 1997

Inhoud

1. De doop	3
2. De betekenis van de doop	5
3. De manier van dopen	7
4. Het dopen van Johannes	9
5. De doop in de rest van de Evangelieën	11
6. De doop in de Handelingen der Apostelen	14
7. De doop in de Brieven en in Openbaring	20
8. Wie er gedoopt worden	27
9. Bezwaren tegen de kinderdoop	32
10. Implicaties	35
11. Bibliografie	37
12. Toegevoegde informatie	38

1. De doop

"Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen....." (1 Korinthe 1: 17)

Inleiding

Als we naar het onderwerp van de doop kijken, moeten we dat doen vanuit de bovenstaande context. Paulus schrijft aan de gemeente van Korinthe wat voor hem het belangrijkste was. Als we het over de doop hebben moeten we dan ook proberen het in de juiste proporties te zien.

Als we het in het geheel van de Bijbel bekijken hebben we het eigenlijk over een minder belangrijke zaak.

Paulus' citaat aan het begin van dit artikel brengt degenen die de sacramenten benadrukken daarom wel in verlegenheid.

Het is van belang om op te merken dat uit de groep van woorden die met betrekking tot de doop worden gebruikt, er slechts twintig verwijzingen in de Nieuw Testamentische brieven en in Openbaringen te vinden zijn. Waarvan er vijf in 1 Korinthe voorkomen in het gedeelte wat wij al hebben geciteerd. En dan zijn er nog eens minstens vijf die de Christelijk Doop helemaal niet behandelen.

We zien dat het onderwerp in de Schrift niet de plaats inneemt die het heeft in onze kerkelijke gesprekken. Een groot kerkgenootschap ziet de doop als zo belangrijk dat het de afscheiding en vorming van Baptisten Kerken rechtvaardigt. Zo hadden wij onlangs het bijzondere schouwspel van een voorzitter van de Unie van Baptisten, die enerzijds het fundamentele leerstuk van de Godheid van Christus ontkende, terwijl hij anderzijds het standpunt innam dat alleen de doop door onderdompeling geldig is.

Hoe dan ook. Men zal vaak merken dat de zaak van de Baptisten over de doop verband houdt met allerlei andere theologische kwesties.

En natuurlijk zijn er belangrijke praktische zaken. Bijvoorbeeld een jonge student die in een gereformeerde kerk is grootgebracht en vertrekt naar de Universiteit. Hij merkt dat alleen de plaatselijke evangelische Baptistengemeente een duidelijk evangelie predikt. Maar wordt dan geconfronteerd met wat negatieve opmerkingen over "besprenkeling van zuigelingen." En wordt overtuigd met één of andere vrij tendentieuze exegese om zich opnieuw te laten dopen door onderdompeling.

Met het gevaar om in dezelfde val te lopen door de plaats van de doop in de theologie te stellen boven de plaats die het in Heilige Schrift heeft, willen we de Gereformeerde en Bijbelse positie duidelijk te maken. We willen dat doen met de volgende drie onderwerpen die in de volgende hoofdstukken aan de orde komen: de betekenis van de doop, de manier van dopen en wie er gedoopt worden.

2. De betekenis van de doop

"Gaat dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende..." Matthéüs 28: 19

*"Ik heb u wel gedoopt met water, maar Hij zal u dopen met de Heilige Geest."
Markus 1: 8*

Een verscheidenheid van betekenissen wordt geassocieerd met de doop in de Heilige Schrift en in de Gereformeerde Belijdenissen. Maar voor onze doeleinden richt ik me op drie ervan.

Ten eerste en vanzelfsprekend, wordt het zowel in de Heilige Schrift als in de praktijk geassocieerd met de belijdenis van het Christendom. Dit wordt duidelijk gemaakt in de eerste van de hierboven staande teksten. Een Christen is iemand die in naam van de Drie-eenheid is gedoopt. En wat een enkele keer voorkomt, zij die nooit zijn gedoopt hebben geen recht op die naam. Al kan het zijn dat veel van het belijdend Christendom weinig leerstellige kennis heeft. Niettemin, wat de Christelijke wereld van de Moslim of Hindoes onderscheidt is dit: dat de betrokken personen zijn gedoopt. Ik suggereer ook dat dit het belangrijke praktische punt meebrengt dat we gedoopte mensen benaderen op basis van hun belijdenis, als we hen "de weg van God nauwkeuriger" uit willen leggen.

Als we naar de tweede tekst kijken dan merken we op dat, hoewel er maar één doop is (Efeze 4), er in het onderwijs van Johannes twee aspecten naar voren worden gebracht. We willen deze het '**Ritueel**' en de '**Realiteit**' noemen. De eerste verwijst naar de uiterlijke, fysieke handeling die de dopeling ondergaat: het ritueel. De tweede, de realiteit verwijst naar de innerlijke betekenis van de doop. Het is belangrijk om beide aspecten in gedachten te houden, omdat een fout in het onderscheiden van de twee er toe kan leiden dat we iets toeschrijven aan het ene aspect, terwijl de Schrift eigenlijk naar het andere verwijst.

Ten tweede, de Schrift associeert de doop met reiniging. Net zoals we een vuil kledingstuk in de was doen, wijst het gebruik van water hier op reiniging. En zo wijst het op het afwassen van onze zonden. Natuurlijk niet letterlijk bij de handeling van de doop zelf, maar op een figuurlijke manier, wat gebeurt bij onze bekering. Dus zien we mensen die naar Johannes de Doper komen en werden "van hem gedoopt in de Jordaan, belijdende hun zonden." En zo zien we ook Ananias die tegen Paulus zegt: "Sta op en laat u dopen en uw zonden afwassen, aanroepende de Naam des Heeren." (Handelingen 22: 16)

Ten derde, en als belangrijkste, de doop wijst op de gemeenschap met Christus. Dit is de achterliggende gedachte achter de tweede bovenstaande tekst, het deel dat spreekt over "dopen met de Heilige Geest". Dit wordt ook verduidelijkt in 1 Korinthe 12: 13 "Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt."

Bezwaren

Er zijn Baptisten die zeggen, A Strong citerend: "De centrale waarheid die door de doop wordt voorgesteld is de dood en opstanding van Christus. En onze eigen dood en opstanding is daaraan verbonden."

Het is duidelijk dat Strong dat verbindt met het idee dat alleen onderdompeling dit voldoende verduidelijkt.

Hier kan in de eerste plaats tegenin gebracht worden dat de waarheid van Christus dood voorgesteld wordt door het Heilig Avondmaal.

En in de tweede plaats moeten we opmerken dat Christus opstanding in de Christelijke Kerken wordt gevierd door het feit dat ze elke zondag samenkomen. De dag van Christus opstanding heeft de zaterdagse sabbat vervangen.

Vaak wordt er een verwijzing gemaakt naar Romeinen 6: 4 "Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood". Maar het punt is dat Paulus het hier niet heeft over de doop op zich. Hij probeert in dit gedeelte te weerleggen dat je niet Goddeloos mag gaan leven omdat er toch genade en vergeving is. Daarom benadrukt hij dat we worden begraven, opgewekt, geplant en gekruisigd met Hem. In het kort, dat we één worden gemaakt met Christus. Dit is in onze visie niet de waterdoop, maar de werking van de Heilige Geest die tot eenheid met Christus brengt. In een parallelle passage in Kolossenzen 2, wordt ons gezegd dat we met hem worden besneden. Het is duidelijk dat hier niet de fysieke, maar de geestelijke aspecten bedoelt worden. Hoewel het vaak gebeurt dat dit éne aspect benadrukt wordt is het een onzorgvuldige exegeese.

Laten we er rekening mee houden dat we gemakkelijk worden misleid door onze ervaring met begrafenissen waarbij de kist met de overledene in het graf wordt neergelaten met daarbij de belofte van de wederopstanding. Maar bij de Heere Jezus gebeurde het anders. Zijn lichaam werd in een graftombe waarschijnlijk op een schap gelegd. Daarbij komt niets overeen met de onderdompeling van Baptisten.

Een conclusie trekkend over de betekenis van de doop, wil ik aandacht vragen voor de manier waarop het werk van de Heilige Geest wordt afgebeeld. Er wordt van Hem gezegd dat Hij "op elk van hen zat", "op hen is gevallen", wordt "uitgestort", enzovoort. De betekenis van deze woorden zal later naar voren komen.

3. De manier van dopen

"En in die dagen kwam Johannes de Doper, predikende in de woestijn van Judéa ... "Toen is tot hem uitgegaan Jeruzalem en geheel Judéa, en het gehele land rondom de Jordaan en werden door hem gedoopt in de Jordaan, belijdende hun zonden." Matthéüs 3: 1, 5, 6

Inleiding

In het vorige hoofdstuk werd gesteld dat de Gereformeerde en Bijbelse positie het best bekeken kan worden vanuit de invalshoeken van de betekenis, de manier van dopen en wie er gedoopt worden. Nu het onderwerp algemeen is ingeleid en we het eerste punt hebben behandeld, gaan we verder met het controversiële tweede punt.

Nu is het een interessant feit dat het Nieuwe Testament ons niet beschrijft hoe de doop werd uitgevoerd! Blijkbaar wist iedereen dit uit ervaring. Dat zou ons ten eerste alert moeten maken op het feit dat het relatief onbelangrijk is. Ten tweede moeten we overwegen dat als we hier ons veel mee bezig houden, het er misschien op wijst dat wij niet de gezindheid van Christus hebben. Als Hij ons bevrijd heeft zouden we ons erg voorzichtig moeten opstellen om het juk van gebondenheid weer op te nemen.

Tenslotte, een ritueel wat bedient wordt aan jong en oud, gezonden en zwakken, in woestijnen, in de tropen, op de toendra's, in poolgebieden alsook in gematigde klimaten, kan moeilijk gebonden worden aan één manier van uitvoering.

Eigenlijk zouden we nu simpelweg onze beschouwing kunnen eindigen. En ik veronderstel dat, als we dat zouden doen, we dan dicht bij de mening van het Nieuwe Testament komen. Ware het niet dat niet alleen baptisten, maar ook een steeds groter wordend aantal Evangelische Kerken, volhouden dat de doop alleen echt gebeuren kan door totale onderdompeling. (gekleed en meestal achterover). Men stelt:

"De uitvoering van de doop ... zal alleen gebeuren door middel van totale onderdompeling in water. Matt. 3: 5, 6, 13, 16. Joh 3: 23. Hand 8: 38, 39. Rom 6: 3, 4."

Deze teksten bewijzen hun punt niet, maar hierover volgt straks meer.

Hoe kan deze zaak dan opgelost worden? Overduidelijk komt het antwoord uit dezelfde geïnspireerde Schrift die "nuttig tot lering, tot wederlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is, opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust (2 Timótheüs 3: 16 - 17)."

De gebruikte benadering is een wetenschappelijke benadering: verzamel alle verkrijgbare informatie en vorm dan een theologie die klopt met die feiten. Met dat doel is elke tekst in het Nieuwe Testament met betrekking tot de doop onderzocht en gerangschikt. Dit lijkt op vrij duidelijke conclusies te wijzen. En ik kan degenen die zich aan deze conclusies stoten alleen maar op het hart drukken dezelfde methode te volgen. Het volgende is een samenvatting.

Het woord doop en de daarop lijkende woorden

Er worden in het Nieuwe Testament vijf woorden gebruikt en ze zijn hier onder elkaar gezet:

βαπτίζω	Baptizo	Dopen	80
βάπτισμα	Baptisma	Doop	22
βαπτισμός	Baptismos	Wassen	4
βαπτιστής	Baptistes	Doper*	14
βάπτω	Bapto	Dompelen of verven	3

*ofwel Johannes de Doper

In de eerste kolom staat het Griekse woord dat omgezet wordt in de tweede. De derde kolom geeft de vertaling en de laatste kolom een benadering van het aantal keren dat elke woord gebruikt wordt in het Nieuwe Testament.

De volgende vier hoofdstukken gaan over de manier van dopen in de verschillende Bijbelgedeeltes.

4. Het dopen van Johannes

Als we het werk van Johannes de Doper overdenken hebben we geen idee hoeveel mensen Johannes gedoopt heeft. In Markus 1: 5 lezen we: “En al het Joodse land ging tot hem uit, en die van Jeruzalem; en werden allen door hem gedoopt in de rivier de Jordaan, belijdende hun zonden.”

Er wordt verschillend gedacht hoe je de woorden “al” en “alle” moet lezen. Meestal wordt het verklaard met: mensen uit al het Joodse land, ze kwamen overal vandaan. Duidelijk is wel dat er een grote geestelijke opwekking aan de gang is tijdens het werk van Johannes de Doper. Farizeeën, Sadduceeën, tollenaars, soldaten alsook het gewone volk worden bewogen door de prediking en komen om zich te laten dopen.

Het lijkt aannemelijk dat duizenden mensen zich hebben laten dopen.

Hoe vond die doop plaats? Veelal wordt er gedacht dat dit gebeurde door onderdompeling. Maar geeft de Bijbel voldoende grond aan deze gedachte?

En praktisch, laten we ons wel realiseren dat het dopen van veel mensen door onderdompeling een zwaar werk was. Kon Johannes dat wel zo lang volhouden?

Bezwaren

1. Er wordt gezegd dat Johannes “in de Jordaan” doopte. Houdt dat niet onderdompeling in? Dat hoeft niet per sé. Het kon door onderdompeling, maar een oude tekening van een doop laat iemand zien die in het water staat en degene die doopt giet water uit een vat over zijn hoofd. Dit komt ook overeen met “in de Jordaan.”

2. In Markus 1: 8 staat: “Ik heb u wel gedoopt **met** (έν) water, maar Hij zal u dopen **met** (έν) de Heilige Geest.” merk op dat hier met-met staat. Niet in-in.

Er zijn mensen die zeggen dat het Griekse woord “έν” vertaald moet worden als “in” in plaats van “met”. In een Bijbel vertaling wordt dit namelijk gedaan. Dit raakt wel het hart van de discussie. Wordt het water gegoten of gesprengd op het persoon, wat in overeenstemming is met de vertaling “met.” Of wordt de persoon ondergedompeld in het water, wat overeenkomt met de vertaling “in?”

Griekse voorzetsels zijn lastig, zelfs voor de expert. Een blik in een Griekse concordantie laat zien dat de normale vertaling van “έν” is “in”, maar “met” komt ook voor. En anderen zoals “tussen, bij, op, naar” enzovoort zijn ook mogelijk. Een mooi voorbeeld is het gebruik van “met” in 1 Korinthe 4: 21, waar Paulus de uitdrukking “έν ραβδῶ ” gebruikt. Dit is vertaald als “met de roede”. Hier zou “in” ongepast zijn. Als “έν ὕδατι” vertaald wordt als “met water” is dit met voorgaande in overeenstemming. De juistheid van deze vertaling wordt versterkt door het feit dat in het parallelle gedeelte in Lukas het Griekse woord “έν” is weggelaten. Daar is dan een derde naamval “with” nodig.

Een andere overweging is dat de vertaling, “in de Heilige Geest,” niet overeenstemt met wat er juist gebeurt. We worden niet in Hem ondergedompeld! Hij wordt uitgestort op ons. Om deze drie redenen lijkt het passend om de vertaling van “in” te verwerpen en “met” te gebruiken zoals in onze gewone vertaling.

3. Maar zeker, zegt iemand, dit alles is naast het punt waar het om draait. Wat je argumenten ook mogen zijn, we hebben het duidelijke voorbeeld van de Heere Jezus zelf. Zijn doop was door onderdompeling.

Wel, op zich zelf genomen, het zou kunnen. Er is niets in de beschrijving om het uit te sluiten. Maar er is ook niets dat zegt dat het dit wel inhoudt. Hoewel de doop van de Heere Jezus in al de vier Evangeliën wordt genoemd, hebben er maar twee een directe beschrijving. In Matthéüs 3: 16 lezen we: “En Jezus, gedoopt zijnde, is terstond opgeklommen uit het water;” en in Markus 1: 10: “als Hij uit het water oplom.”

Opnieuw worden we geconfronteerd met de moeilijkheden van Griekse voorzetsels. In Matthéüs wordt het woord “ἀπο” gebruikt. Volgens de vertaling betekent dit “uit het”. Maar het kan ook “van” of “ervan weg” betekenen.

In Markus is het woord “ἐκ” wat betekent “uit het” of “van”.

Als we deze twee beschrijvingen samen nemen is het in ieder geval duidelijk dat Jezus bij het water vandaan kwam. Als Hij en Johannes de Doper in de Jordaan waren gestapt en Johannes had water geschept en dat over het hoofd van de Heere uitgegoten en ze waren beiden weg gegaan van het water, dan waren al de feiten in de Bijbelse beschrijving gedekt.

4. Een andere tegenwerping moet bekeken worden. Wijst niet het feit dat Johannes doopte in de Jordaan en later “in Enon bij Salim” omdat daar vele wateren waren, op onderdompeling als de manier van dopen?

Nee, dat doet het niet. Judea was een relatief onvruchtbaar gebied in vergelijking met Galilea. Ongetwijfeld hadden de steden en dorpen een voldoende maar wel beperkte watervoorziening. Er was voor hen zelf en voor de passerende reizigers genoeg water, uitgezonderd in tijden van droogte, 1 Koningen 17. Maar de hoeveelheid water was onvoldoende voor de enorme hoeveelheid reizigers die kwamen als gevolg van Johannes prediking. Voedsel kon meegenomen worden maar grote hoeveelheden water waren nodig voor reizigers en dieren. In feite is de referentie naar “veel water” in het Grieks “udata polla” wat ook wel vertaald wordt als de plaats van “vele bronnen.” Het zou heel goed een plaats van bronnen kunnen zijn om mensen en dieren water te geven en om een menigte te dopen door gieten of sprenkelen. Bronnen zijn meestal ondiep, het zal moeilijk zijn om daar zelfs maar één persoon in onder te dompelen.

Het is interessant dat de beschrijving in Johannes 3 extra informatie toevoegt. Want we lezen in vers 25: “Er rees dan een vraag van enigen uit de discipelen van Johannes met de Joden over de reiniging..” Het is duidelijk dat dit verbonden is met de verwijzingen naar de doop, dat gebeurt namelijk in vier van de vijf verzen. En hoe werden de Joodse reinigingen uitgevoerd? Door “sprenkelen:” Leviticus 14: 7, Numeri 8: 7 en 19: 11 - 13.

Tot zover ondersteunt een zorgvuldig onderzoek van Johannes 3 niet de positie van de onderdompeling maar wijst het juist de andere kant op.

Conclusie

Als conclusie op het werk van Johannes de Doper willen we luisteren naar wat er nog meer in de Schrift staat. “Ontzondig mij met hysop, en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw”. Psalm 51: 9. Welke noodzaak is er om met zoveel uiterlijk vertoon onder te dompelen? Hoe toepasselijk zou het zijn dat iemand afkomstig van het priesterlijke geslacht de sprenkelingen en wassingen van het Oude Testament zou gebruiken, welke alle vooruitwijzen naar “de verzoening voor de zonden van de gehele wereld.”

Met bovenstaande willen we aangeven dat de doop van Johannes geen onderdompeling hoeft geweest te zijn. Als een klein stukje brood en wat wijn het Avondmaal van de Heere kunnen afbeelden, waarom kan het sprenkelen van wat water de reiniging van onze zonde dan niet afbeelden?

5. De doop in de rest van de Evangelien

Inleiding

Als we kijken in de rest van de evangeliën om te zien we wat we kunnen leren over de manier van dopen, zien we de twee belangrijke teksten aan het eind van Matthéüs en Markus.

Matthéüs 28: 19 luidt: “Gaat dan heen, onderwijst al de volken, hen dopen in den Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes.”

In Markus 16: 16 staat: “Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden

Hieruit kunnen we leren dat een Christen gedefinieerd kan worden als iemand die gelooft, die een discipel is en die gedoopt is. Maar er wordt niets gezegd over de manier van dopen. En we moeten inderdaad naar andere plaatsen in de Schrift om te ontdekken dat er water bij te pas komt. Want zelfs dat wordt in bovenstaande teksten niet genoemd.

Figuurlijk

Er zijn een aantal andere kleine verwijzingen naar het dopen en naar Johannes de Doper die verder niets belangrijks toevoegen aan ons onderzoek. Maar in Markus 10: 38 vraagt de Heere: ”Kunt gij de drinkbeker drinken, die Ik drink, en met de doop gedoopt worden, waar Ik mee gedoopt word?” Het is duidelijk dat deze verwijzing figuurlijk bedoelt is, het heeft Zijn komende lijden op het oog. We kunnen zeggen dat de Heere Jezus ondergedompeld werd in het lijden. Maar we kunnen evengoed zeggen dat Hij werd overweldigd door het lijden. Het is een knap iemand die uit deze passage een manier van dopen kan halen. Het feit dat deze woorden hier figuurlijk zijn gebruikt wil duidelijk maken dat de betekenis hiervan veel verder gaat dan sommige broeders veronderstellen.

Markus 7

Er zijn nog twee andere passages in de Evangelien die licht werpen op de zaak. Maar die door de Nederlandse lezer snel over het hoofd kunnen worden gezien, daar de Griekse woorden niet zijn vertaald met dopen. Beide passages komen voort uit het Farizeïstische ritualisme. Het eerste stukje is in Markus 7: 4

“En van de markt komende, eten zij niet, tenzij dat zij eerst gewassen zijn. En vele andere dingen zijn er, die zij aangenomen hebben te houden, als namelijk de wassingen der drinkbekers, en kannen, en koperen vaten, en bedden.”

Er is wat variatie in de teksten maar het gaat om de woorden gewassen en wassingen, daar het achterliggende Griekse woord is “dopen”. (Zowel βαπτίζω (Baptizo) en βαπτισμός (Baptismos) wordt gebruikt.)

Nu, wat gebeurt hier? Is het waarschijnlijk dat de kopers als ze van de markt komen dat ze zichzelf onderdompelen in het water? Zij hadden niet de voorzieningen van baden en stromend water zoals wij dat hebben. Het was normaal gesproken veel werk om water door middel van waterkruiken het huis in te dragen. Het zou geen groot probleem zijn om bekens, kannen en koperen potten in het water te dompelen, maar zou het mogelijk zijn om bedden onder te dompelen? Er wordt in deze passage twee keer gerefereerd aan : “de traditie van de ouden.” In het boek Leviticus staan er voorschriften voor de ceremoniële reiniging in verband

met verschillende zaken. Farizeïsme had daar verder op gebouwd en had de voorschriften verder uitgebreid. Dit is een gangbare fout die we nu nog kunnen maken. Wat Markus zijn lezers vermoedelijk probeert duidelijk te maken is dat zekere ceremoniële wassingen worden uitgevoerd, waarschijnlijk door sprenkelen. En dat wordt dopen genoemd!

Lukas 11

De tweede passage staat in Lukas 11: 37 en 38, waar een Farizeeër de Heere had uitgenodigd voor een maaltijd:

“en ingegaan zijnde, zat Hij aan. En de Farizeeër, dat ziende, verwonderde zich, dat Hij niet eerst, voor het middagmaal, Zich gewassen had.....”

Oorspronkelijk staat er voor gewassen hier in het Grieks het woord “doopte.” Is het waarschijnlijk dat de Heere Jezus en de andere gasten zich, voordat de maaltijd begon zich eerst onderdompelden in aparte baden? Die baden moesten allemaal apart zijn want het water zou onmiddellijk na gebruik als verontreinigd moeten worden beschouwd. De meeste vertalers denken van niet. Alleen Young’s letterlijke vertaling heeft het woord “dopen,” maar een tiental andere geraadpleegde vertalingen hebben alle een variatie van “wassen.” Zo hebben we hier de instemming van vele Griekse wetenschappers dat het woord dopen gewoon wassen betekent!

Bezwaren

Het is interessant hoe Carson in zijn werk over de doop omgaat met deze tegenwerping. Als we het goed lezen dan luidt zijn argument als volgt: “Dopen betekent onderdompeling, daarom moet onze Heere ook ondergedompeld zijn.”

Het is apart om te zien dat een zo’n intelligent en goed geïnformeerd iemand het bij het verkeerde eind kan hebben. Omdat hij gelooft dat dopen onderdompelen betekent en niets anders dan onderdompeling, dan moet het hier dat ook betekenen, ook al lijkt het een onmogelijkheid. Maar op deze manier wordt het hele punt gemist.

Wat we in deze brochure proberen te doen is niet om onze definitie uit een woordenboek te halen maar om het hele Nieuwe Testament door te gaan en om de werkelijke omstandigheden uit te werken en te kijken wat de schrijvers bedoeld hebben. Woordenboeken die ongetwijfeld hun waarde hebben als je de betekenis van een woord zoekt, zijn alleen secundaire autoriteiten. En mogen zo nodig veranderd worden als bij verder onderzoek blijkt dat een bepaald woord een andere betekenis heeft.

Johannes 2

Verder licht op de voorgaande gebeurtenis wordt mogelijk geworpen door de beschrijving die we hebben van de bruiloft te Kana in Galilea in Johannes 2: 6. Hier lezen we van: “zes stenen watervaten gesteld, naar de reiniging der Joden, elk bevattende twee of drie metreten.“ Een metreet was ongeveer 40 liter, dat betekent dat een watervat ongeveer 100 liter bevatte. De normale werkwijze was dat men het water er uit schepte zodat de inhoud niet verontreinigd werd. Dit water werd over de handen en mogelijk over de voeten van de gasten gegoten. Er waren uitgebreide rituelen verbonden aan de reiniging waar in al de drie beschrijvingen over gesproken wordt. Zo hadden de Farizeeën ongetwijfeld van de Heere Jezus in de beschrijving in Lukas 11 verwacht dat Hij zijn handen voor het eten gewassen zou hebben of hebben laten wassen.

Mogelijk vragen we ons af of het mogelijk is om in zo’n watervat een persoon onder te dompelen. Bij een ronde kruik van 40 cm doorsnee zou een hoogte van 80 cm voldoende zijn

om 100 liter te bevatten. De exacte vorm weten we niet maar zo'n vat lijkt echt veel te klein om iemand onder te dompelen, daarvoor is een groter vat nodig.

Conclusie

We kunnen dit gedeelte samenvatten door te zeggen dat in de twee of drie gevallen waar dopen wordt genoemd, we kunnen afleiden dat het hier gebruikt wordt in termen van gieten, sprenkelen of wassen. Er kan op een redelijke manier niet over onderdompelen gesproken worden. Dit is geheel in lijn met voorgaande hoofdstukken.

6. De doop in de Handelingen der Apostelen

Inleiding

Aan het begin van het boek Handelingen worden we direct geconfronteerd met een herhaling van de belofte die we in verschillende vormen in alle vier Evangeliën vinden:

"Want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heiligen Geest gedoopt worden."

Deze voortgezette herhaling dient er zeker voor om ons eraan te herinneren dat niet het uiterlijke teken van de doop, maar juist de innerlijke betekenis waar de doop naar verwijst belangrijk is. We kunnen gedoopt zijn door besprenkeling, overgieting, een enkele onderdompeling, een drievoudige onderdompeling of een combinatie hiervan. Maar als we niet "door één Geest tot één lichaam gedoopt zijn", dan is het beter voor ons als we nooit waren geboren. Waar het om gaat is niet het Ritueel, maar de Realiteit waar het Ritueel naar verwijst. Een aspect van de zondeval is, ongelukkig genoeg, dat de mens juist geneigd is tot rituelen!

We zien dit bij sommige Christelijke Joden, met hun nadruk op de besnijdenis. We zien dit bij Grieks-Orthodoxen en bij Rooms-Katholieken in hun nadruk op het toevoegen van verschillende rituelen aan hun godsdienst. Het is te vrezen dat we die nadruk op rituelen ook zien bij diegenen die staan op één bepaalde manier van dopen. De afdwaling van de Galaten is altijd bij ons!

Natuurlijk realiseer ik me dat de laatste groep simpelweg reageert met: "Dopen betekent onderdompeling, en niets anders dan onderdompeling - we doen gewoon wat de Heere gezegd heeft." Het is de bedoeling van dit onderzoek om te kijken of dit werkelijk zo is. Dit onderzoek wijst tot nu toe precies in tegenovergestelde richting.

De dag van Pinksteren - Handelingen 2: 38, 41

"En Petrus zeide tot hen: Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen."

"Die dan zijn woord gaarne aannamen, werden gedoopt; en er werden op die dag tot hen toegedaan omtrent drie duizend zielen."

De apostelen werden vervuld met de Heilige Geest en als gevolg van Petrus' prediking hadden drieduizend het Woord ontvangen en werden op diezelfde dag gedoopt. Twee aspecten zijn hier van belang.

Ten eerste, als dit gebeurde door onderdompeling dan had elk van de twaalf apostelen ongeveer 250 mensen moeten dopen. Aangenomen dat men ongeveer één minuut per persoon nodig heeft, duurt dat vijf uur - rekening houdend met pauzes.

Bovenstaande is vrij onwaarschijnlijkheid, zeker als je kijkt naar het tweede aspect, namelijk de bijna onmogelijke opgaaf om de vereiste hoeveelheid water bij elkaar te krijgen. Jeruzalem is in tegenstelling tot andere grote steden niet gelegen aan een rivier.

Zelfs in ons land, waar water in overvloed is en sanitaire faciliteiten uitstekend zijn, weet iedereen die kennis heeft van Baptisten kerken hoeveel er geregeld moet worden voor één enkele onderdompeling. Het kan bijvoorbeeld nodig zijn dat de te dopen persoon vele kilometers moet reizen. Anekdoten en literatuur beschrijven heldhaftige pogingen om watertanks te verplaatsen en te vullen.

En ondanks dat de Pinksterdag viel in het droge seizoen van het jaar, wanneer de meeste huishoudens gebruik maakten van waterbakken die gevuld waren in het regenseizoen, hadden de apostelen blijkbaar geen enkele moeite met het dopen van drieduizend mensen. Dit zou in ieder geval geen probleem zijn geweest als het gebeurde door besprenkeling of overgieting

Natuurlijk weten we niet alle omstandigheden, er was de Gihonbron en het badwater Bethesda en Siloam. Maar zelfs al zou er een groot waterreservoir zijn, zouden de mensen van Jeruzalem het op prijs gesteld hebben dat hun watervoorraad door onderdompeling van drie duizend mensen zwaar vervuild zou raken? Of zouden degenen die het laatste gedoopt werden het niet erg gevonden hebben om ondergedompeld te worden in water wat uiteindelijk behoorlijk vies was geworden? We moeten onszelf eenvoudig afvragen wat de meest waarschijnlijke methode is. In de bewijsteksten voor onderdompeling heb ik de dag van Pinksteren nog nooit horen citeren en daar ben ik ook niet verbaasd over!

De Samaritanen - Handelingen 8: 12, 13, 16

“Maar toen zij Filippus geloofden, die het Evangelie van het Koninkrijk Gods, en van de Naam van Jezus Christus verkondigde, werden zij gedoopt, beiden, mannen en vrouwen. En Simon geloofde ook zelf, en gedoopt zijnde, bleef gedurig bij Filippus; en ziende de tekenen en grote krachten, die er geschiedden, ontzette hij zich.”

“Want Hij was nog op niemand van hen gevallen, maar zij waren alleen gedoopt in de Naam van de Heere Jezus.”

Uit dit stukje leren we niet direct iets over de manier van dopen. Maar het is ten eerste goed om op te merken dat "zowel mannen als vrouwen gedoopt werden." Ten tweede, de aard van het ontvangen van de Heilige Geest wordt aangegeven in de tekst "Want Hij was nog op niemand van hen gevallen."

De Kamerling - Handelingen 8: 36, 38, 39

“En alzo zij over weg reisden, kwamen zij aan een zeker water; en de kamerling zeide: Ziedaar water; wat verhindert mij gedoopt te worden?”

“En hij gebood de wagen stil te houden; en zij daalden beiden af in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem.

En toen zij uit het water waren opgekomen, nam de Geest des Heeren Filippus weg, en de kamerling zag hem niet meer; want hij reisde zijn weg met blijdschap.”

Dit stukje wordt door Baptisten bijna altijd geciteerd als een bewijstekst van hun standpunt:

"En zij daalden beide af in het water, zo Filippus als de kamerling, en hij doopte hem. En toen zij uit het water waren opgekomen"

Dit is precies de beschrijving die we zouden kunnen geven van een doop door onderdompeling. Maar deze tekst is geen bewijs van onderdompeling! Laten we de omstandigheden wat preciezer onderzoeken.

We lezen we dat ze "een zeker water" tegenkwamen. Er wordt niet verteld hoeveel. Dit kan water zijn dat van een rots afdruppelde, een bron in de wildernis of een kleine of grote plas. Dat de hoeveelheid water voldoende was om iemand in onder te dompelen is puur een veronderstelling. Er kan gezegd worden dat de kamerling in het water afdaalde, maar dit is geen bewijs voor onderdompeling want dit wordt ook gezegd van Filippus. Voor de één het bewijs, dan voor de ander ook. En als was het om de zaken helemaal duidelijk te maken, gaat

de passage verder met: “En toen zij uit het water waren opgekomen.” Wat benadrukt wat waar was voor de kamerling ook waar was voor Filippus.

Maar als het water een kleine plas was of zelfs een bron en zij stapten beiden in het water, waarna Filippus met zijn hand water sprenkelde over de kamerling. Dan kan dat ook volledig gebaseerd worden op deze tekst. Het zou zelfs ook waar zijn als Filippus gewoon wat water gebruikte wat van de rotsen afdruppelde.

Want hoewel in de zin “en zij daalden beiden af **in** het water” de meest gebruikelijke vertaling van het Griekse woord " ἐῖς" is "in", kan het ook gewoon "naar" betekenen. En andere vertalingen zijn ook mogelijk, afhankelijk van de context.

Hetzelfde geldt voor het Griekse woord "ἐκ/ἐξ", dit is vertaald als "opkomen uit." maar dit kan ook betekenen “bij een plaats vandaan.”

Is het niet opmerkelijk dat hoewel er in het Grieks een prima, ondubbelzinnige woord is om "in" en "uit" op te schrijven dat de Heilige Geest op deze plaats hier niet voor heeft gekozen? Het probleem is dat Baptisten er van uitgaan dat er sprake is van onderdompeling en vervolgens de tekst op die manier lezen en gebruiken als bewijs tekst. Hiermee vallen ze in de logische valkuil van het redeneren in een cirkel.

Saulus - Handelingen 9: 18 vergeleken met Handelingen 22: 16

“En terstond vielen af van zijn ogen gelijk als schellen, en hij werd terstond weer ziende; en stond op, en werd gedoopt.”

“En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen, en uw zonden afwassen, aanroepende de Naam des Heeren.”

Hier hebben we een verslag van de doop van Paulus van Tarsen. We lezen: “.. en hij stond op en werd gedoopt.”

Laten we onszelf de omstandigheden even herhalen. Op weg naar Damascus werd Saulus met de opgestane Heere geconfronteerd en door Hem bekeerd. Hij werd de stad blind binnengebracht en hij had al drie dagen niet gegeten en gedronken toen Ananias kwam en hij weer ziende werd gemaakt. Dan zegt het verslag: 1. Hij stond op. 2. Hij werd gedoopt. 3. Toen hij had gegeten, werd hij versterkt.

Als je het verhaal zonder vooroordelen eenvoudig leest wordt er gesuggereerd dat Paulus, nadat hij opgestaan was, werd gedoopt door Ananias, waarschijnlijk door overgieting of besprenkeling op de plaats waar hij was, waarna Paulus at. Is het erg waarschijnlijk dat Ananias Paulus in zijn verzwakte conditie overbracht naar een publiek bad (als dat bestond), of buiten de stad naar de Abana of de Farpar. Om een geschikte, stille plaats te zoeken om Paulus te dopen, zelfs voordat hij de kans had om zijn vasten te doorbreken? Wat is het meest waarschijnlijke in deze situatie?

De doop van Cornelius, zijn familie en beste vrienden - Handelingen 10: 44, 47 - 48

“Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden.”

“Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, die de Heiligen Geest ontvangen hebben, zoals ook wij?”

En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in de Naam des Heeren. Toen baden zij hem, dat hij enige dagen bij hen wilde blijven.”

Petrus die door deze heidense hoofdman is ontboden, is aan het preken voor de groep mensen als

“..... de Heilige Geest viel op allen die het Woord hoorden.”

Degenen die met Petrus meegekomen waren verwonderd:

" dat de gave des Heiligen Geestes ook op de heidenen uitgestort werd."

Dan vraagt Petrus een voor de hand liggende vraag:

"Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, welke de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? En hij beval, dat zij zouden gedoopt worden in de Naam des Heeren."

De eenvoudige lezing van dit stukje is dat het water in het huis gebracht werd en dat de mensen gedoopt werden door overgieting of besprenkeling. Deze interpretatie wordt versterkt door Petrus' verdediging in hoofdstuk 11: 15 - 16:

"En als ik begon te spreken, viel de Heilige Geest op hen, gelijk ook op ons in het begin. En ik werd gedachtig aan het woord des Heeren, hoe Hij zeide: Johannes doopte wel met water, maar gijlieden zult gedoopt worden met de Heilige Geest."

Zij hadden ervaren dat de Heilige Geest op hen “gevallen” of “uitgegoten” was. Deze overeenkomst van woorden geeft aan dat je kunt verwachten dat dopen met water op dezelfde manier gebeurt als wanneer men gedoopt werd met de Heilige Geest.

Lydia en haar huis - Handelingen 16: 14, 15

“En een zekere vrouw, met name Lydia, een purperverkoopster, van de stad Thyatira, die God diende, hoorde ons; wier hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd.

En toen zij gedoopt was, en haar huis, bad zij ons, zeggende: Indien gij hebt geoordeeld, dat ik den Heere getrouw ben, zo komt in mijn huis, en blijft er. En zij dwong ons.”

Als gevolg van zijn zendingsactiviteiten waren Paulus en de zijnen in Filippi gekomen. Hier zijn twee doop-gebeurtenissen over opgeschreven. In het begin had Paulus op de sabbatdag aan de oever van de rivier gepreekt, waar normaal gesproken het gebed gebeurde. De volgorde van de gebeurtenissen is:

1. Onder de luisteraars was een zekere Lydia, een purperverkoopster uit Thyatira.
2. De Heere opende haar hart, zodat zij acht nam op hetgeen Paulus zei.
3. Daarna werd “zij en haar huishouden gedoopt.”
4. Ze dwong Paulus en zijn mensen om in haar huis te blijven.

De gevolgen van dit tekstgedeelte zijn zo goed door een andere schrijver duidelijk gemaakt dat het nuttig zal zijn als we naar een paar van zijn woorden luisteren.

Is het waarschijnlijk:

"dat deze gerespecteerde Oosterse vrouw met een goede positie, zonder voorbereiding, op een openbare plaats, ondergedompeld werd door een man die ze nog niet eerder gezien had? Dat zou een grote schending zijn van de gewoontes en gebruiken die men heeft in het Oosten, waar vrouwen zich altijd aan de gewoontes houden. En Paulus was niet de man die moedwillig tegen deze heersende gevoelige principes in zou gaan..... Zonder enige twijfel kun je zeggen dat Lydia niet ondergedompeld is."

Je hoeft je alleen maar proberen voor te stellen dat Paulus, Lydia en haar huishouden, allen druipend nat terug lopen naar de stad. Om de dwaasheid te zien van de stelling dat dopen is "onderdompeling en niets anders dan onderdompeling."

De gevangenvaarder van Filippi en zijn familie - Handelingen 16: 33, 34

"En hij nam hen tot zich in dat uur des nachts, en waste hun de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen.

En hij bracht hen in zijn huis, en zette hun de tafel voor, en verheugde zich, dat hij met heel zijn huis aan God gelovig geworden was."

De tweede doop gebeurtenis in Filippi betreft Paulus' en Silas' gevangenschap. De feiten zijn vrij bekend. Rond middernacht was er een aardbeving en de gevangenvaarder die ontwaakt uit zijn slaap is bang dat alle gevangenen zijn ontsnapt, staat op het moment om zichzelf te doden als Paulus hem tegenhoudt. Dan:

"En hij nam hen tot zich in dat uur des nachts, en waste hun de striemen; en hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen. En hij bracht hen in zijn huis, en zette hun de tafel voor....."

De geschiedenis vertelt ons dat de gevangenvaarder water nam om hun wonden te wassen. Direct daarna werden hij en zijn familie gedoopt. Het zou het meest logisch zijn als het water genomen werd van het vat of de bron die ook voor de gevangenis werd gebruikt. Is het waarschijnlijk dat de gevangenis een volle tank bezat waarin de gevangenvaarder en zijn familie ondergedompeld konden worden? Nog minder waarschijnlijk is het dat zij, nadat de gevangenen weer opgesloten waren, naar de rivier vertrokken om daar ondergedompeld te worden. Zeker in het licht van Paulus commentaar in vers 37 waar verteld wordt dat de stadsdienaars komen en zeggen dat ze los gelaten mogen worden.

Opnieuw is het meest waarschijnlijk dat deze mensen gedoopt werden door besprenkeling of uitgieting - zeker omdat dit gebeurde tussen het wassen van de wonden en het klaarmaken van het voedsel.

Crispus en zijn huishouden - Handelingen 18: 8.

De discipelen uit Efeze - Handelingen 19: 1 - 7

"En Crispus, de overste der synagoge, geloofde aan de Heere met geheel zijn huis; en velen van de Korinthiers, hem horende, geloofden, en werden gedoopt."

"En het geschiedde, terwijl Apollos te Korinthe was, dat Paulus, de bovenste delen van het lands doorreisde hebbende, te Efeze kwam; en enige discipelen aldaar vindende, Zeide hij tot hen: Hebt gij den Heiligen Geest ontvangen, als gij geloofd hebt? En zij zeiden tot hem: Wij hebben zelfs niet gehoord, of er een Heiligen Geest is. En hij zeide tot hen: Waarin zijt gij dan gedoopt? En zij zeiden: In de doop van Johannes. Maar Paulus zeide: Johannes heeft wel gedoopt den doop der bekering, zeggende tot het volk, dat zij geloven zouden in Dengene, Die na hem kwam, dat is, in Christus Jezus. En die hem hoorden werden gedoopt in de Naam van den Heere Jezus. En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen; en zij spraken met vreemde talen, en profeteerden. En alle dezen waren omtrent twaalf mannen."

Deze twee teksten geven geen onmiddellijk relevante informatie over de manier van dopen. We kunnen opmerken dat net zoals we het boek Handelingen begonnen met een vergelijking tussen het dopen met water en de Heilige Geest we het boek nu weer besluiten met een koppeling van beide zaken. Dit los van een terugverwijzing naar Paulus' bekering. Want het eindigt:

"En die hem hoorden werden gedoopt in den Naam van den Heere Jezus. En als Paulus hun de handen opgelegd had, kwam de Heilige Geest op hen."

Conclusies

We hebben nu praktisch elke verwijzing naar het onderwerp van de doop in het boek Handelingen besproken. In een poging om de manier van dopen toe te lichten hebben we één gedeelte bekeken waar doop door onderdompeling mogelijk geweest zou kunnen zijn, de doop van de kamerling. Maar dit tekstgedeelte is zeker geen bewijs voor onderdompeling en los van de gevolgtrekkingen uit andere tekstgedeelten suggereren sommige plaatselijke omstandigheden dat deze doop niet door onderdompeling plaatsvond.

In al de andere gevallen waar er genoeg informatie is om conclusies te kunnen trekken, met een objectieve visie op het bewijsmateriaal, wijst alles erop dat doop door overgieting of besprenkeling de enige waarschijnlijke doop-vormen, of zelfs doop-mogelijkheden zijn.

Dit is in lijn met de conclusies die we konden trekken na de bestudering van de Evangelien. En natuurlijk de bedoeling van de doop zelf.

Om af te ronden blijft nog wat over de doop is geschreven in de Brieven van het Nieuwe Testament en in Openbaring. Wat we daar over de manier van dopen kunnen afleiden.

7. De doop in de Brieven en in Openbaring

Inleiding

Wanneer we ons richten op de brieven uit het Nieuwe Testament vinden we meer of minder uitgebreide stukken over onderwerpen als verzekering van het geloof, regering van de kerk, zedeloosheid, Israël, het oordeel, rechtvaardigmaking, de wet, wetticisme, huwelijk en echtscheiding, de opstanding, de wederkomst, sektevorming, zonde, geestelijke gaven, de overheid, onverschilligheid, enzovoorts. Zelfs het onderwerp over weduwen beslaat veertien verzen van 1 Timótheüs, ongeveer 12% van de brief.

Dit in tegenstelling met de woorden: βαπτίζω (Baptizo), βάπτισμα (Baptisma), βαπτισμός (Baptismos) die slechts 19 keer voorkomen in de brieven: drie keer in de Romeinenbrief, tien keer in 1 Korinthe, één keer in Galaten, Efeze, Kolossenzen en 1 Petrus en twee keer in Hebreëen.

βάπτω (Bapto) komt één keer voor in de Openbaringen.

We zoeken tevergeefs naar een uitgebreide behandeling van de doop. De verwijzingen zijn slechts incidenteel.

Vergelijk dit eens met praktisch elke geloofsbelijdenis. Het is bijna ondenkbaar dat de doop niet wordt behandeld, soms heel uitgebreid. Bijvoorbeeld in een introductiefolder uitgegeven door een baptistenkerk. Hierin werd er een heel stuk aan gewijd om te stellen dat alleen volwassenen worden gedoopt na het belijden van het geloof en dat de doop gebeurt door onderdompeling! Dit kom je niet tegen in het Nieuwe Testament. Zelfs in de Pastorale brieven, waar we dit zeker zouden mogen verwachten, is er maar één enkele verwijzing in Titus 3: 5.

We hadden al eerder opgemerkt dat dit onderwerp in het Nieuwe Testament niet dezelfde plaats heeft als in onze discussies. Het is misschien zelfs zo dat met deze brochure de balans overschreden wordt, ware het niet dat we hiertoe gedwongen worden door degenen die hardnekkig volhouden dat ons Bijbels en Gereformeerd standpunt on-Bijbels is.

Laten we met deze overwegingen in ons achterhoofd kijken wat we uit de teksten zelf kunnen afleiden.

Romeinen 6: 3 - 6

“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?

Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in den dood, opdat, gelijkewijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.

Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding;

Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen. ”

Het is misschien begrijpelijk dat diegenen die aan de doop door onderdompeling vasthouden in deze verzen een bevestiging van hun standpunt lezen; en ze vervolgens citeren als bewijs-tekst voor doop door onderdompeling. En zeker als een niet-Baptistische geleerde van het formaat van Bishop Lightfoot vers 4 citeert als een "afbeelding van de doop" moeten we

hier even bij stilstaan. Echter niet te lang, want als we de logica van onze positie tot hier toe gevolgd hebben, houden wij ons niet vast aan deze vooronderstelling.

Laten we wat beter naar de tekst kijken. De volgende punten moeten we in ons achterhoofd houden:

1. De apostel houdt zich hier niet bezig met de doop als zodanig, maar met de Antinomiaanse dwaling die stelt dat je Goddeloos mag leven omdat er toch genade is. Een dwaling die besproken moet worden als de leer van de Rechtvaardigmaking door het geloof alleen, op evenwichtige wijze uiteengezet wordt.

2. Het zou vreemd zijn als we onze mening over een bepaalde manier van dopen moeten baseren op een tekstgedeelte dat een ander onderwerp behandelt. De weerlegging van de Antinomiaanse dwaling ligt in het feit dat we verenigd zijn met Christus.

3. Het is de eenheid tussen de gelovige en Christus, dat is het essentiële punt wat Paulus over wil brengen. Gedoopt, en niet alleen begraven maar ook geplant en gekruisigd.

De laatste twee hebben geen relatie met de **manier** van dopen. De woorden in vers 5 die vertaald zijn met "één plant met Hem", of "verenigd met Hem" duiden op een hele nauwe relatie. Een volledige uiteenzetting over dit tekstgedeelte zou te groot zijn voor dit artikel. De geïnteresseerde lezer wordt verwezen naar de geschikte commentaren.

(John Murray en D. Martyn Lloyd Jones zullen beide nuttig blijken. Zie Murray's Commentary on Romans en zijn boek over de doop. Ik vond Lloyd Jones erg overtuigend in zijn visie op de tekstgedeelten over de doop in 1 Korinthe 12: 13 dat is de echte doop. Echter ik betwijfel of zijn onderscheid tussen "met de Geest" en "door de Geest" terecht is.)

Er is echter een puur praktische overweging die we moeten maken, en dat is deze. We worden misleid door onze ervaringen met begrafenissen in het verband dat wij zien tussen begrafenissen en onderdompeling. De begrafenissen van de Heere was geen dalen in een gegraven graf. Het was meer een 'bijzetting in een graftombe'. Als dit begrepen wordt verdwijnt alle schijnbare kracht van deze passage.

1 Korinthe 1: 13 - 17

"Is Christus gedeeld? Is Paulus voor u gekruisigd? Of zijt gij in Paulus naam gedoopt?

Ik dank God, dat ik niemand van ulieden gedoopt heb, dan Krispus en Gajus;

Opdat niet iemand zegt, dat ik in mijn naam gedoopt heb.

Doch ik heb ook het huisgezin van Stefanus gedoopt; voorts weet ik niet, of ik iemand anders gedoopt heb.

Want Christus heeft mij niet gezonden, om te dopen, maar om het Evangelie te verkondigen; niet met wijsheid van woorden, opdat het kruis van Christus niet verijdeld worde."

Dit tekstgedeelte voegt, ondanks dat het zes van onze twintig verzen beslaat, niets toe aan ons begrip van de manier van dopen.

1 Korinthe 10: 2

"En allen in Mozes gedoopt zijn in de wolk en in de zee."

In verband met de Israëlieten die vluchtten uit Egypte schrijft Paulus bovenstaande. Dit tekstgedeelte heeft enkele vreemde exegeses opgeroepen. Gill visualiseert, in zijn verdediging van de mening dat de doop altijd door onderdompeling plaats moet vinden, het water dat aan beide kanten van het volk Israël staat terwijl zij de Rode Zee doorgaat, en de wolk boven hen, als een teken van onderdompeling.

Anderen vragen zich af waarom Psalm 68: 10, "Gij hebt zeer milde regen doen druipen, o God" niet van toepassing zou zijn, waarschijnlijk doop door middel van besprenkeling! Maar de vaste waarheid is dat, net als dat Romeinen 6 slaat op onze verbondenheid met Christus, deze tekst vertelt dat de Israëlieten verbonden zijn met Mozes - zij waren Mozes' mensen. Bijkomstig hierbij is dat de hele groep werd gedoopt, mannen, vrouwen en kinderen.

1 Korinthe 12: 13

"Want ook wij allen zijn door een Geest tot een lichaam gedoopt; hetzij Joden, hetzij Grieken, hetzij dienstknechten, hetzij vrijen; en wij zijn allen tot een Geest gedrenkt."

Deze tekst verwijst naar de doop met de Heilige Geest, de realiteit die gesymboliseerd wordt door de water-doop.

1 Korinthe 15: 29

"Anders, wat zullen zij doen, die voor de doden gedoopt worden, indien de doden in het geheel niet opgewekt worden? Waarom worden zij voor de doden ook gedoopt?"

Als ik zou begrijpen wat deze twee verwijzingen betekenen zou dat misschien wat bijdragen aan ons begrip van de betekenis van de doop, en mogelijk ook wie er gedoopt worden. Het voegt niets toe aan onze kennis van de manier van dopen.

Galaten 3: 27

"Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan."

In deze tekst wordt weer een ander beeld gebruikt om de vereniging met Christus duidelijk te maken. Hier is de vergelijking met het aantrekken van een kledingstuk. Het gaat hier niet over de manier van dopen.

Efeze 4: 5

"Eén Heere, één geloof, één doop."

Dit komt voor in een stuk wat gaat over het belang van de Christelijke eenheid. We worden er aan herinnerd dat er "Eén God, één geloof en één doop" is. Het is helaas zo dat de doop tegenwoordig juist een oorzaak van afscheiding is!

Ook hier gaat het niet over een bepaalde manier van dopen.

Kolossenzen 2: 11, 12

"In Wie gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vlees, door de besnijdenis van Christus. Zijnde met Hem begraven in den doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft."

Vers 12 loopt evenwijdig aan Romeinen 6: 4. Maar voegt extra informatie toe, aangezien hierin staat: "In Wie gij ook besneden zijt". Daardoor wordt duidelijk dat hier niet de fysieke doop bedoeld wordt. Want de tekst gaat verder met de woorden: "met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt".

Dit bevestigt de eerdere conclusie dat de tekst gaat over de vereniging met Christus.

Ook hier moeten we een mogelijk verband met onderdompeling verwerpen.

Hebreeën 6: 2 en 9: 10

“Van de leer der dopen, en van de oplegging der handen, en van de opstanding der doden, en van het eeuwig oordeel.”

“Bestaande alleen in spijzen, en dranken, en verscheidene wassingen en rechtvaardigmakingen des vleses, tot op de tijd der verbetering opgelegd.”

De eerste passage spreekt over de "leer der dopen" en de tweede over "verscheidene wassingen". In het Grieks staat er: βάπτισμα (Baptisma) en βαπτισμός (Baptismos). De enige andere voorvallen staan in Markus 7: 4 en 7: 8, waar gesproken wordt over "wassingen der kannen en drinkbekers", een stuk wat we al besproken hebben. Deze gedeeltes lijken allemaal terug te verwijzen naar de Oud Testamentische symbolische wassingen van de zonde - en de oplettende lezers zullen opgemerkt hebben dat er alleen gesproken wordt over reiniging door verschillende overgietingen en besprenkelingen: Leviticus 14: 6, 7; Numeri 8: 7 en 19: 11 - 13; Psalm 51: 7; Ezechiël 36: 25 - 27. Dat is ook wat bevestigd lijkt te worden door de voorbeelden die gegeven worden in Hebrëen 9: 13, 19 en 21: "besprengende de onreinen... besprengende beide het boek zelf, en al het volk... En hij besprengde desgelijks ook den tabernakel, en al de vaten van den dienst met het bloed". We kunnen een onderscheid aanbrengeen tussen de twee bijna synonieme Griekse woorden βάπτισμα (Baptisma) en βαπτισμός: (Baptismos) de ene verwijst naar de Christelijke doop, de andere verwijst naar de oudtestamentische reinigingen: maar duidelijk is wel dat beide uitgevoerd worden door besprenkeling of door wassen.

1 Petrus 3: 21

“Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is van de vuilheid van het lichaam, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus.”

Dit verwijst waarschijnlijk naar de doop met de Heilige Geest - en niet naar de water-doop.

Openbaring 19: 13

“En Hij was bekleed met een kled, dat met bloed gekleurd was; en Zijn naam wordt genoemd het Woord Gods.” (In het Engels staat er in plaats van “gekleurd of geverfd” “dipped”)

Het Griekse woord is βάπτω (Bapto). Het komt ook voor in Lukas 16: 24 en Johannes 13: 26, en wordt vertaald met dope en ingedoopt. Maar wanneer we kijken naar de kruisverwijzing in Jesaja 63: 3 en 4, waar het beeld vandaan komt. Dan lezen we: "en hun bloed is gesprengd op Mijn klederen, en al Mijn gewaad heb ik bezoedeld. (In het engels spreekt men in plaats van kracht over bloed.) Wat Johannes in zijn visioen zag is Christus klederen besprenkeld met het bloed van Zijn vijanden - en het woord dat hij gebruikt om dit te beschrijven, βάπτω (Bapto), is het sleutelwoord waar de andere vier van afgeleid zijn en waar we de betekenis van proberen na te gaan.

Discussie

1. Ik heb elke tekst in het Nieuwe Testament bekeken waar een van de vijf vormen van het Griekse woord voor dopen in voorkwam. De meeste hiervan zijn besproken, maar de veertien verwijzingen naar βαπτιστής (Baptistes), d.w.z. Johannes de Doper, zijn over het algemeen toevallig en zijn meestal weggelaten.

Als we nu een papier nemen en daarop drie kolommen tekenen. We noemen de eerste: Onderdompeling zeker, de tweede: Onderdompeling waarschijnlijk of mogelijk; en de derde:

Onderdompeling onwaarschijnlijk of onmogelijk. We vullen nu alle verwijzingen in, behalve de figuurlijke.

Geen enkele verwijzing gaat in de eerste kolom!

In de tweede kolom zouden de verwijzingen naar de doop van de Heere Jezus; de kamerling en in Openbaring 19:13 - de kleding gedoopt in bloed - kunnen staan.

Praktisch alle andere verwijzingen komen in de derde kolom terecht.

Ik geloof dat deze resultaten voor zichzelf spreken en ik zou iedereen die zich met deze zaak bezig houdt aanmoedigen om deze opdracht voor zichzelf te herhalen. Zou de Schrift ons doen willen geloven dat de doop onderdompeling en niets dan onderdompeling is, terwijl in geen enkel geval onderdompeling bewezen is? Waarbij ook het lezen van de tekst in de meeste gevallen leidt tot de conclusie dat onderdompeling helemaal niet aan de orde is.

2. Hoe komt het dat de gedachteloze aanneming van de Baptistische visie zo wijdverbreid is in Evangelische Gemeenten? Waarschijnlijk denkt men hier niet diep genoeg over na. Een Grieks woordenboek geeft de vertaling dopen of onderdompelen; een snelle blik op het Nieuwe Testament suggereert dat Johannes' doop en de doop van de kamerling door onderdompeling gebeurden; en een verkeerde interpretatie van Romeinen 6 maken deze misvatting compleet.

Voor onze waarneming lijkt het dat de aarde plat is. En dat de zon in het oosten opgaat en vervolgens naar het westen gaat. Maar dit klopt niet met de feiten. We moeten leren dat de aarde een bol is. En dat de schijnbare beweging van de zon wordt veroorzaakt door de draaiing van de aarde. Er is niets mis mee om een hypothese in een gegeven situatie op te stellen, maar we moeten deze hypothese wel herzien als hij niet blijkt te kloppen met al de feiten. De Baptistische hypothese rust op een argument dat mogelijk voor één bepaald geval geldt, maar dat argument wordt uitgebreid tot een algemene basis - een logische dwaling - terwijl niet elk aspect bekeken wordt. Als bewezen kan worden dat de doop in één geval geen onderdompeling is, dan verbreekt de hele hypothese.

In feite hebben we hierboven laten zien dat er geen enkel geval in het Nieuwe Testament staat waar onderdompeling bewezen is en dat het keer op keer waarschijnlijk is dat de doop bediend werd door middel van overgieting of besprenging. Laat onze Baptistische broeders het hele Nieuwe Testament doorgaan en ons laten zien dat elk opgetekend geval zeker of waarschijnlijk onderdompeling was. En als zij dit niet kunnen -waar we van overtuigd zijn - nodigen wij hen uit om hun met ons onverzoenbare afscheidingen weg te doen en terug te keren naar het Gereformeerde geloof.

3. Maar er zijn meer punten die onze positie bevestigen en die bekeken moeten worden. De doop heeft in feite drie aspecten.

Ten eerste, achter de zaak liggen al de reinigingen van het Oude Testament, die vooruitwijzen naar het wegnemen van de zonden door onze Heere Jezus Christus. We vinden verwijzingen hiernaar in het Nieuwe Testament bij het wassen van potten en pannen, etc in Markus 7; in het nalaten van de Heere om zich te wassen in Lukas 11; in de discussie tussen Johannes' leerlingen en de Joden "over de reiniging"; en tenslotte in de verwijzingen naar de doop in de Hebreeënbrief. Al dit dopen en reinigingen werd duidelijk uitgevoerd door overgieting, besprenkeling of door wassen.

Ten tweede, zoals we hebben gezien, zijn de meeste dopen in het Nieuwe Testament meest waarschijnlijk gebeurd door middel van overgieting of besprenkeling. Zoals we hebben laten zien is er in de woorden niets dat aangeeft dat onderdompeling ooit uitgevoerd is

Ten derde, deze dopen met water, wezen vooruit naar of betekenden de echt doop; de samenvoeging van ons in het lichaam van Christus door wedergeboorte - de doop met de Heilige Geest. En hoe wordt dat aan ons meegedeeld? Hier is een selectie van zinnen: "zat op een ieder van hen", "Want Hij was nog op niemand van hen gevallen", "de Heilige Geest viel op hen, zoals op ons in het begin.", "de Heilige Geest kwam op hen " Het punt wat zeker wordt benadrukt is dat de echte doop niet afgebeeld wordt als een onderdompeling in de Heilige Geest, maar dat Hij op ons van boven uitgestort wordt - zoals in de doop door besprenkeling of door overgieting.

Elk van deze drie verschillende punten hebben met elkaar te maken. Het wassen en sprenkelen van het Oude Testament wijzen vooruit naar het wassen en sprenkelen van het Nieuwe Testament, de doop, en uiteindelijk ook naar de realiteit van het vallen van de Heilige Geest op de gelovigen. We worden er in de Schrift op gewezen dat een drievoudig koord niet makkelijk gebroken wordt. Vervang het tweede punt door onderdompeling en het hele beeld valt uit elkaar.

4. We merkten eerder al op dat het ons allemaal bekend is dat de praktische benodigdheden voor onderdompeling veel problemen veroorzaken- zoals het doopbad dat men zal moeten maken in een gebouw. In toevoeging hieraan zijn er ook medische problemen. Tenminste één dominee merkte op dat hij een aantal dagen ziek was nadat hij een grote groep mensen gedoopt had door onderdompeling. En C.H. Spurgeon delegerde deze taak in zijn latere jaren, aangezien zijn gezondheid het niet toeliet om het zelf te doen. Wat vreemd om een verordening voor de predikant te hebben die hij niet kan uitvoeren.

Er was ook eens een Anglicaanse zendeling in Kenia die zijn zendings carrière moest beëindigen nadat hij bilharzia (parasitaire wormen) had opgelopen tijdens een doopdienst door onderdompeling- waarbij zelfs zijn leven gevaar liep. In andere gevallen zijn er zelfs mensen bijna verdronken tijdens doopdiensten die gehouden werden in de zee. Hoewel er nog meer feiten bekend zijn, laten we het hierbij.

5. Deze overweging leidt ons op een natuurlijke manier tot onze uiteindelijke conclusie. De dienst in het Oude Testament met al de symboliek, schaduwen en offers, moet enorm veel werk hebben gekost. Maar de Heere vertelde de Samaritaanse vrouw: "Maar de ure komt, en is nu, wanneer de ware aanbidders de Vader aanbidden zullen in geest en waarheid; want de Vader zoekt ook dezulken, die Hem alzo aanbidden." In de Handelingen en de brieven kunnen we de onderdelen van die aanbedding vinden. Het gebeurde "met eerbied en godvruchtigheid." op de dag des Heeren en bestond uit:

1. Schriftlezing
2. Aanbedding - door het zingen van Psalmen
3. Gebed
4. Prediking van het Woord
5. Zegening. Daarbij worden nog twee Sacramenten gevoegd:
6. De Doop, en
7. Het Heilig Avondmaal.

Deze hele eenvoudige dienst in het Nieuwe Testament had geen tempel nodig, zelfs geen synagoge. Meerdere keren spreekt de Schrift over "een kerk in een huis". Waar twee of drie in Zijn Naam vergaderd zijn, daar is Hij in het midden. Het hoofd van het huishouden of een ouderling of dominee, een paar Bijbels, wat water, een beetje brood en wijn en in alles was voorzien. Huizen van samenkomst kwamen later pas en waren erg fijn als er grotere groepen mensen waren. Maar nu zijn er gebieden waar vervolging heerst en dat zal er ongetwijfeld in

de toekomst ook zijn. En zeker waar geen gereformeerde diensten zijn, heeft zo'n eenvoudigheid grote voordelen.

Maar met de Baptistische vooronderstelling is dit allemaal verwrongen! Veel water is er nodig, een paar grote bakken - en iedereen die het wel eens heeft meegemaakt weet dat het een heel werk is. Klinkt dit net als de eenvoud van de Nieuw Testamentische dienst, of als een Farizeïstische verdraaiing die er later in geslopen is, die de eenvoudige en Bijbelse methode vervormt?

Conclusie

Hier laten we het bij. We geloven dat het onbetwistbaar is. Blijft over wie er gedoopt worden in het volgende hoofdstuk.

8. Wie er gedoopt worden

Inleiding

Eén van de voordelen van het schrijven over het Gereformeerde geloof is dat het exegetisch gezien al uitgekristalliseerd is. Het is niet waarschijnlijk dat er na verschillende eeuwen grote veranderingen hoeven te komen. Hoewel het duidelijk is dat er eventueel wel kleine aanpassingen of verduidelijkingen gemaakt moeten worden. De enige vereiste is om een zo duidelijk en getrouw mogelijk beeld van de Bijbelse waarheden te geven. En er is geen reden om bezorgd te zijn over feiten of ze zelfs te onderdrukken, ook als deze in een andere richting lijken te wijzen.

In het begin van de brochure, toen geschreven werd over de manier van dopen werd de aandacht gevestigd op drie afzonderlijke lijnen van getuigenis.

Ten eerste, de manier van de ceremoniële reiniging in het Oude Testament was gieten, sprenkelen of wassen. Dit werd in het Nieuwe Testament dopen genoemd.

Ten tweede, wanneer we alle verwijzingen naar dopen in het Nieuwe Testament bestuderen zien we dat individuen en kleine of grote aantallen zonder enige hindernis direct gedoopt werden. De logische conclusie hiervan was dat dopen betekende gieten of sprenkelen en niet onderdompelen.

Ten derde, de rituele doop met water wijst eenvoudigweg op de echte Doop van de Heilige Geest: Johannes zegt in Lukas 3: 16: "Ik doop u wel met water; maar Hij komt Die u zal dopen met de Heiligen Geest en met vuur".

Nu is er over de Geest altijd gesproken op de manier als "vallen" of "uitstorten". En zo kunnen we verwachten dat de manier van dit ritueel de werkelijkheid afbeeldt.

Elke lijn van getuigenis bevestigt de ander. En een drievoudig koord wordt niet makkelijk gebroken. Ze wijzen naar het feit dat de Apostolische manier was gieten of besprenkelen en niet onderdompelen.

Het enige argument dat ik tegen dit bewijs gezien heb, is dat er wat historisch materiaal wijst op doop door onderdompeling in de periode na de apostelen. Daar wordt vermeld dat rond 150 na Christus het gebruikelijk was om naakt te dopen door onderdompeling in de naam van de Drie-enige.

In feite is er door de eeuwen heen een enorm aantal verschillende ceremonieën ontstaan. Variërend van deze 'Drie-enige' onderdompeling aan het ene uiterste tot de praktijk in St. Martin's in Birmingham in de 19^e eeuw. Waar degene die gedoopt werden rond de avondmaalstafel werden gezet en door de predikant vanaf het doopfont met een borstel besprenkeld werden met water.

Nu, de Gereformeerde reactie op deze verschillende manieren van dopen is dat onze autoriteit eenvoudigweg de Schrift is. Onze norm is niet dat wat kan worden afgeleid uit de archeologie of geschiedenis. En we herinneren er onze lezers aan dat de Bijbelse eis is dat alle dingen op een nette en ordelijke manier gebeuren.

Hier komen we bij een interessant aspect als we kijken naar wie er gedoopt worden. Er is namelijk historisch materiaal dat erop wijst dat er vanaf de periode van de apostelen, rond het jaar 70 na Christus tot 600 jaar daarna al kinderen gedoopt werden.

Toch herhalen wij, onze autoriteit is de Schrift. We moeten van daaruit de zaak eerlijk vaststellen, ook al kunnen de historische gegevens nog zo interessant of verhelderend zijn.

Kern van de vraag

De Christelijke kerk is, of zou een evangeliserende organisatie moeten zijn. Als het Evangelie uitgaat zullen mannen en vrouwen bekeerd worden tot Christus. De belijdenis van het geloof wordt bekrachtigd door de doop. We lezen in Handelingen over individuen, families en groepen die gedoopt worden. We hebben hier geen probleem. Onze kerk heeft formulieren om volwassenen te dopen. Wij geloven er in en brengen het in de praktijk. Er is op dit punt geen enkel meningsverschil tussen ons en de Baptisten! De werkelijke vraag tussen ons is: Moeten de kinderen van één of twee belijdende ouders gedoopt worden? Hierop antwoorden wij die Gereformeerd zijn:

"Niet alleen zij die werkelijk het geloof belijden en Christus gehoorzamen, maar ook de kinderen van één of twee gelovige ouders moeten worden gedoopt" [Westminster Confession of Faith, Hoofdstuk XXVIII, over de doop]

Dat is het kernpunt van de zaak. We willen het nu niet hebben over het verdedigen tegen misstanden bij de kinderdoop of over andere misverstanden, ook niet om de effecten van de doop te bediscussiëren. De vraag waar het om draait kan ook op en andere manier gesteld worden:

Moeten we onze kinderen zien als leden van de Kerk?

Enkele overwegingen

Systematische Theologie legt verbanden en daardoor is elke leerstelling afhankelijk van de andere. Er zijn twee specifieke punten waar we naar willen kijken: Kerk en Verbond. Hoewel er met de woorden van de Heere: "Ik zal mijn kerk bouwen", een nieuwe vorm tot stand komt, is er een algemene eenheid met de Kerk van het Oude Testament. Mozes ontving de levende woorden, om ons die door te geven. (Handelingen 7: 38). Zodat Paulus in Romeinen 11: 16-21 over ons kan spreken als geënt in de olijfboom en één zijn met de wortel en de voeding daarvan. Daar worden we er ook aan herinnerd dat de Nieuw Testamentische Kerk de wortel niet draagt maar dat het precies andersom is.

Ook al spreken we van een oud en een nieuw verbond, er is een wezenlijke eenheid, zodat Galaten 3 ons vertelt dat we deelnemers zijn van het verbond dat gemaakt is met Abraham. En Hebreëen verwijst naar "een eeuwig verbond." Beide aspecten worden samengevat in de woorden van de belofte aan Abraham; Genesis 12: 3: "en in u zullen alle geslachten van de aarde gezegend worden."

De eenheid van beide wordt verder bevestigd door de herhaalde belofte van God: "Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn."

Argumenten voor de kinderdoop

1. We beginnen met onze lezers eraan te herinneren dat: "Redding is van de Heere." Wie gered worden en dus ook die verloren gaan, ligt in het besluit van God, gevormd in de eeuwigheid.

Maar in de praktijk zien we dat God middelen gebruikt en we bemerken vanuit de Schrift dat het normaal gesproken Hem behaagt om mensen te redden in de lijn van de geslachten.

Aan het begin van Genesis 4 en 5 zien we twee lijnen die worden gevolgd.

Als eerste hebben we de lijn van Kaïn. Hier zien we de ontwikkeling van landbouw, techniek en muziek; maar ook van polygamie en oorlogvoering. Er wordt hier echter niets over genade gezegd.

Dan hebben we de lijn van Seth. Hier zien we dat "men toen de Naam des Heeren begon aan te roepen." Hoewel we niet kunnen weten of alle genoemde afstammelingen gered waren,

lezen we bij de zevende generatie: "En Henoch wandelde met God, en hij was niet meer, want God nam hem weg." Verder waren Lamech en Noach mannen die genade kenden. Nu is duidelijk dat niet alle Sethieten herboren waren, we lezen namelijk in Genesis 6 over gemengde huwelijken tussen de twee lijnen. En hoewel er vele zonen en dochters geboren werden, waren in Noach's tijd, in de tiende generatie, alleen Noach en zijn familie nog godvruchtig.

2. Uit Noach's lijn kwam later Abraham voort. En we zien hierbij een belangrijke profetie: "God breide Jafeth uit, en hij wone in Sems tenten." (Genesis 9: 27)

We hadden al eerder opgemerkt dat in Abraham alle volken gezegend zullen worden. Maar als we de geschiedenis lezen zien we de ontwikkeling van de belofte bij het verbond dat het teken van de besnijdenis had. De volwassen Abraham, al de mannen van zijn huishouden en alle zootjes van acht dagen oud moesten besneden worden. "En God zei tot Abraham: Gij nu zult Mijn verbond houden, gij, en uw zaad na u, in hun geslachten." (Genesis 17: 9). Abraham ontving het teken van de besnijdenis tot een zegel van de rechtvaardigheid van het geloof wat hij had. (Romeinen 4: 11). Maar Izak word besneden als hij acht dagen oud is. De jonge kerk bevatte niet alleen gelovigen - Abraham; maar ook hun kinderen - Izak.

3. Verder lezen we van Abraham dat de Heere zei: "Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij den weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gericht; opdat de Heere over Abraham brenge, wat Hij over hem gesproken heeft." (Genesis 18: 19).

Er moest een godzalige opvoeding zijn in de wegen van de Heere, of zoals het Nieuwe Testament het zegt: "En gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren." (Efeze 6: 4)

4. In de tijd van Mozes werd er een tweede sacrament toegevoegd- het Pascha. Bij beide sacramenten vloeide er bloed wat natuurlijk al vooruit wees naar het grote en laatste offer van onze Zaligmaker, de Heere Jezus Christus. "Christus, ons Pascha, is geofferd voor ons." Als we nu terugkijken is het laten vloeien van bloed niet langer gepast en zo vervangt de doop de besnijdenis: "in Hem bent u ook besneden ... begraven met Hem in de doop ...," en het Heilig avondmaal vervangt het Pascha.

5. We bevinden ons in de volgende positie: Al gedurende 2000 jaar waren in de Kerk en het verbond niet alleen gelovigen maar ook hun kinderen begrepen. Alle jongetjes werden besneden als ze acht dagen oud waren. Gebeurde dat niet dan werden ze behandeld als afgesneden van het verbond. Volwassen proselieta leden werden besneden als ze toegelaten werden. Dit bleef zo in de Kerk tot 60 na Christus, want we lezen over leden die dit bleven doen bij hun kinderen in de tijd van Paulus' laatste bezoek aan Jeruzalem.

6. Christus nu is "de Boodschapper van het verbond," (Maleachi 3: 1). Het verbond met Abraham gesloten. En Hij is "een dienaar geworden van de besnijdenis, vanwege de waarheid Gods, opdat Hij bevestigen zou de beloftenissen der vaderen; En de heidenen God vanwege de barmhartigheid zouden verheerlijken." (Romeinen 15: 8, 9).

Wat waren nu de voorwaarden van het verbond? Juist dit, dat Hij zou zijn "een God voor Abraham en zijn zaad." Is er dan een gebod dat deze bevoorrechte positie van kinderen zou zijn ingetrokken onder de voorwaarden van het nieuwe verbond?

7. Laten we dan met deze vraag in het achterhoofd proberen om de verschillende verwijzingen te bestuderen.

Matthéüs 19: 13 - 15

Hier zien we de houding van de Heere terwijl de discipelen de kinderen tegen wilde houden: "Maar Jezus zei: Laat af van de kinderkens, en verindert hen niet tot Mij te komen; want derzulken is het Koninkrijk der hemelen."

Handelingen 2: 37 - 39

Petrus is aan het preken op de dag van Pinksteren en als antwoord op de vraag: "Wat zullen wij doen, mannen broeders?" Antwoordt hij: "Bekeert u, en een ieder van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvang. Want u komt de belofte toe, en uw kinderen"

Handelingen 16: 14, 15

Hier lezen we over een zekere Lydia "wier hart de Heere heeft geopend, dat zij acht nam op hetgeen van Paulus gesproken werd. En toen zij gedoopt was, en haar huis"

Handelingen 16: 30 - 34

In de geschiedenis van de gevangenebewaarder in Filippi vraagt hij hen: "Lieve heren, wat moet ik doen, opdat ik zalig worde? En zij zeiden: Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij en uw huis. En zij spraken tot hem het Woord des Heeren, en tot allen, die in zijn huis waren" En hij werd terstond gedoopt, en al de zijnen. En hij" verheugde zich, dat hij met heel zijn huis aan God gelovig geworden was."

1 Korinthe 1: 16

"Doch ik heb ook het huisgezin van Stéfanus gedoopt; voorts weet ik niet, of ik iemand anders gedoopt heb."

1 Korinthe 7: 14

"Want anders waren uw kinderen onrein, maar nu zijn zij heilig."
De kinderen van het verbond hebben een speciale positie voor God.

Efeze 6: 1 - 3

"Gij kinderen, zijt uw ouderen gehoorzaam in den Heere; want dat is recht.
Eert uw vader en moeder (hetwelk het eerste gebod is met een belofte),
Opdat het u welga, en dat gij lang leeft op de aarde.

Kolossenzen 3: 20

" Gij kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in alles, want dat is den Heere welbehagelijk."

Wie worden er nu aangesproken in deze twee brieven? In de eerste is het: "aan de heiligen, die te Efeze zijn, en gelovigen in Christus Jezus." En in de tweede brief: "Aan de heilige en gelovige broeders in Christus, die te Kolosse zijn, genade;" We zien dat er instructies worden gegeven aan mannen, vrouwen, leraren, dienaren en kinderen. Allen worden gelijk behandeld als leden van de Kerk!

Discussie

Laten we nu duidelijk zijn. Er wordt niet beweerd dat deze teksten de kinderdoop bewijzen. We weten niet of de huizen van Stefanus, Lydia, of de gevangenebewaarder uit Filippi enige

kinderen bevatte. Al is er een grote kans dat er in één of meerdere huizen wel kinderen waren. Wat duidelijk gemaakt is dit. De kinderen van de leden van de Kerk onder het oude verbond werden ook als leden van de Kerk beschouwd en de jongetjes ontvingen het sacrament van de besnijdenis. Er is geen bewijsplaats dat dit voorrecht werd ingetrokken onder het nieuwe verbond. En de bijkomende verwijzingen in het Nieuwe Testament komen met het lidmaatschap van de Kerk en de daaruit voortvloeiende doop volledig mee overeen. Als je het negatief stelt kunnen we onze Baptisten broeders, met hun nadruk op individuele bekering en geloof, vragen waarin hun systeem en praktijk overeenkomt met de drie hierboven genoemde voorbeelden, waar een heel huishouden werd gedoopt?

We kunnen wat we hebben gezegd samenvatten in het erkennen dat God soeverein is in het redden. Maar het behaagt hem om middelen aan te wenden om Zijn doel te bereiken. En het is Zijn genadige en barmhartige voorziening om Zijn uitverkorenen te roepen in een lijn van het verbond. We zien dit in de lijn van Seth tegenover dat van Kaïn. We zien bijvoorbeeld geen ogenschijnlijke willekeurige verkiezing tussen deze twee lijnen. Dat betekend natuurlijk niet dat alle van de lijn van het verbond gered zijn. Onder het geslacht van Seth zie je ook dat een groot gedeelte afviel.

Ook betekend het niet dat God geen nieuwe verbondslijn op elk willekeurig moment kan beginnen; want dit zien we precies gebeuren tijdens zending of evangelisatie. Ik heb gehoord van Gereformeerde mensen in Nederland die hun voorouders kunnen achterhalen tot 400 á 450 jaar terug en die zeggen dat elke generatie wel mensen bevatte die de Naam van de Heere aanriepen. Onder de oude bediening was het teken van het verbond besnijdenis. Onder het nieuwe de doop. Het is geheel in lijn hiermee dat we zouden verwachten dat we onze kinderen ook dopen - en alle Bijbelse getuigenissen wijzen die richting op. De lijn van Sem liep verder door via Abraham en de andere aartsvaders naar geheel Israël. De meesten van ons in het westen zijn nakomelingen van Jafeth. Het is passend dat we in dit en in andere gevallen, in de tenten van Sem zullen verblijven

Conclusie

We hebben geprobeerd om, tot op dit punt, de waarheid uiteen te zetten op een positieve manier. Er blijft nu alleen nog over om alle bezwaren tegenover de kinderdoop te overwegen en een aantal praktische conclusies te trekken uit de gehele discussie.

9. Bezwaren tegen de kinderdoop

Op de vorige bladzijden hebben we geprobeerd om de positieve waarheid uiteen te zetten dat de kinderen van gelovige ouders gedoopt moeten worden.

“De discussie in een notendop is simpelweg dit: God vestigde Zijn Kerk in de dagen van Abraham en rekende daartoe ook de kinderen. Ze moeten daar blijven tot Hij ze er weer uit zet. Hij heeft ze er nergens uitgezet. Ze zijn dan dus nog steeds leden van Zijn Kerk en zijn daarom ook gerechtigd om deel te nemen aan de godsdienstige verordeningen. Eén van die verordeningen is de doop, deze staat op een vergelijkbare plaats in het nieuwe verbond als de besnijdenis in de oude, het is gewoon om dit aan kinderen te geven.”

Dit citaat is ontleend aan de conclusie van een fascinerend artikel geschreven door B. B. Warfield, getiteld: "The Polemics of Infant Baptism" (De polemieken van de kinderdoop) waarin hij op 6 bezwaren tegen de kinderdoop ingaat, die zijn opgesteld door A. H. Strong in zijn boek Systematic Theology (systematische theologie). Warfield laat zien dat geen van genoemde argumenten steekhoudend is (Studies in Theology, blz.389) Het hele artikel is het zeker waard om gelezen te worden. Hier, in een veel kortere reactie, wil ik op drie bezwaren die vaak voorkomen ingaan.

Bezwaar 1. "Er is geen wet of opdracht in het Nieuwe Testament voor kinderdoop"

De eerste reactie moet zijn dat dit argument het over de andere boeg gooit. Dat kinderbesnijdenis net als volwassenenbesnijdenis werd uitgevoerd op Gods uitdrukkelijke bevel in de Oud Testamentische kerk wordt door iedereen aanvaard.

Waar, in het kader van het nieuwe verbond, is dit ingetrokken? En waarom, onder het helderdere en vollere licht van het Evangelie, zouden onze kinderen geestelijk er op achteruit gaan als je het vergelijkt met hun positie in het oude verbond?

Ten tweede, wanneer, wat meestal gebeurt, onze tegenstander verklaart dat hij behoefte heeft aan een positief bevel is er een zekere maat van arrogantie aanwezig.

Laat ons dan goed overdenken op wat voor manieren God zich in Zijn Woord aan ons bekend maakt.

God geeft ons Zijn Woord via beschrijving van de geschiedenis: "In den beginnen schiep God de hemel en de aarde."

Soms geeft Hij Zijn Woord op een poëtische manier zoals in de Psalmen: "De hemelen verkondigen de glorie van God."

Het kan ook via een gelijkenis gebeuren: "een Zaaier ging uit om te zaaien."

Of door beeldspraak: "Hetwelk dingen zijn, die **andere beteken** hebben; want deze zijn de twee verbonden; het ene van de berg Sinaï, tot dienstbaarheid barend, hetwelk is Agar." (Galaten 4: 24)

Of Apocalyptisch (op de eindtijd gericht): "De Openbaring van Jezus Christus ..."

Zaken kunnen: "ofwel uitdrukkelijk vastgelegd in de Schrift, of door goed en noodzakelijk gevolg worden afgeleid uit de Schrift" (Westminster Confession of Faith, Chapter I.VI).

Het schepsel heeft het recht niet om zijn Schepper te oordelen over hoe Hij ons instructies zou moeten geven. Laat ons eerbiedig accepteren wat Hij zegt, op welke manier Hij dat ook zegt.

Ten derde kan worden gezegd dat: "het goed en noodzakelijk gevolg" mij niets te zeggen heeft. Geef me een duidelijke opdracht van de Schrift - en ik zal gehoorzamen! Of denkt u zo niet?

Elke Christelijke Kerk die ik ken laat terecht gelovige vrouwen toe tot het Heilig Avondmaal. Maar ook daar is geen bevel noch voorbeeld van in het Nieuwe Testament. We doen dit, en we doen het terecht, aan de hand van "goed en noodzakelijk gevolg."

Bij het overdenken van deze punten blijkt dat dit bezwaar simpelweg geen grond heeft om op te staan!

Bezwaar 2. "De schrift eist Geloof en Bekering voor de Doop."

Het argument is natuurlijk dat kinderen geloof en bekering niet in de praktijk kunnen brengen. En daarom mogen ze niet gedoopt worden.

Maar laten we dit argument wat verder uitwerken en het zal blijken dat het een schijnbaar mooi maar onjuist argument is. Wat eigenlijk gesuggereerd wordt is dit:

De Schrift eist geloof en bekering van volwassenen, willen ze gedoopt worden. Maar gezien dat kinderen dit niet kunnen uitoefenen kunnen ze niet worden gedoopt. De denkfout ligt in het feit dat dit het uitgangspunt is voor volwassenen, maar dat het wordt toegepast op kinderen.

Dit wordt misschien wat duidelijker als we het toepassen op een andere tekst uit de Schrift: "Hij die gelooft en is gedoopt zal worden gered; maar hij die niet gelooft zal worden veroordeeld" Dus: De Schrift eist geloof en doop van volwassenen, om gered te worden; maar gezien dat kinderen dit niet in de praktijk kunnen brengen zullen zij veroordeeld worden.

Nog eens: "Als iemand niet werkt, zal hij ook niet eten." Dus: De Schrift eist werk van volwassenen, om te eten, maar kinderen kunnen niet werken dus mogen zij niet eten!

Een schijnbaar mooi maar onjuist argument. We geloven niet dat alle kinderen verloren gaan, noch geloven wij dat ze niet mogen eten. Het misverstand komt simpelweg voort uit het toepassen op kinderen wat bedoeld was voor volwassenen en het is duidelijk dat dit argument ook geen grond heeft om op te staan.

Bezwaar 3. Historisch bezwaar

Deze brochure is voornamelijk bezig met het analyseren en becommentariëren van de Bijbelse gegevens. Maar er wordt regelmatig een historisch bezwaar naar voren gebracht. De Reformatoren en degenen van ons die de Gereformeerde positie innemen, worden ervan beschuldigd dat ze de kinderdoop hebben overgenomen van Rome.

Als we tegen Baptisten zouden zeggen dat bij het in de praktijk brengen van onderdompeling ze simpelweg de Jehova getuigen volgen. Dan zullen ze verontwaardigd en terecht antwoorden dat zij al lang onderdompelden voordat het genootschap van de zogenaamde Jehova Getuigen bestond.

Precies hetzelfde kan hier toegepast worden. De geschiedenis van kinderdoop gaat zo ver terug als dat we historische documenten hebben. Om te suggereren dat kinderdoop voor het jaar 400 niet zou hebben plaatsgevonden, zoals een schrijver deed, is gewoon fout. De vroegste ontwikkeling van heiligenverering verschijnt rond het jaar 250 met Cyprianus. Door de eeuwen heen namen de pretenties van de zetel van Rome gestaag toe. Toen de betugelende hand van Caesar viel, kwam de macht van de Man der Zonde op. (2 Thessalonicenzen 2). Maar er was een heel millennium nodig voor het Roomse systeem volledig zou zijn ontwikkeld.

Iemand zou net zo goed kunnen zeggen dat Psalmen zingen niet Bijbels is omdat Rome Psalmen zingt. Wij zingen Psalmen omdat de Heere Jezus en Zijn Apostelen ze zongen. Het zijn degenen die ze niet zingen, die niet Bijbels zijn.

De Gereformeerde praktijk heeft de kinderdoop niet te danken aan Rome. En toch is het jammer dat dit argument zo vaak herhaald wordt. Het is teleurstellend, dat in plaats van Bijbelse argumenten te gebruiken de toevlucht wordt genomen tot de oude geschiedenis. Geschiedenis die je door de beperktheid van geschreven bronnen betrekkelijk makkelijk kunt laten zeggen wat je wilt.

10. Implicaties

Welke conclusies mogen we trekken uit het voorafgaande?

1. Wanneer iemand gedoopt is in de naam van de Drie-enige God mag dit niet herhaald worden. Die doop mag niet simpelweg weggezet worden met een opmerking over “kinderen besprenkelen.” De predikant die zo'n herhaling uitvoert zou beter moeten weten. En de kandidaat zou beter moeten weten als hij of zij er maar naar gevraagd had.

Het woord wederdoper kan vanuit het verleden misschien een negatieve klank hebben Maar het woord wederdoper lijkt wel het juiste woord te zijn dat van toepassing is op de praktijk van het herhalen van de doop.

Maar, zegt iemand, mijn ouders waren alleen Christenen in naam. Ik was gedoopt omdat “het zo hoorde.” God heeft je dus in Zijn genade de realiteit gegeven om je doop, die misschien in onwetendheid is gegeven als ritueel aan een kind, waar te maken. Verheug je er in, maar herhaal het niet.

Maar, zegt een ander, de Kerk waarin ik gedoopt ben was grotendeels afvallig en de dominee was een goddeloze man. Als dit waar is, deze dingen komen betreurenswaardig vaak voor- maar weerleggen niet de officiële handelingen - net zo min als dat het karakter van een griffier invloed heeft op de geldigheid van een huwelijk. De enige uitzondering op deze regel is als je bij sektes gedoopt zou zijn, zoals Jehova getuigen en Mormonen, waar de drie-enige God wordt ontken. In deze gevallen moet de Christelijke doop gezocht worden.

2. Wanneer iemand tot het ware geloof in Christus is gebracht en hiervoor niet gedoopt is geweest, dan is het een noodzaak dat hij of zij gedoopt wordt. De doop is het definitieve bewijs voor henzelf en de wereld dat ze Christen zijn.

Het is misschien ironisch dat de plaats waar de meeste niet-gedoopte gelovigen zijn, in de Baptisten kerken is. Waar er met name bij de gevoeligere karakters door het on-Bijbelse accent op de doop er de nodige schroom zal zijn om zich te laten dopen.

3. Maar naast onze twisten en verdeeldheid moeten we zoeken naar de realiteit van het geloof. Hebben we ons echt bekeerd en het Evangelie geloofd? Heeft God door Christus onze zielen gered? Welke conclusie we ook trekken over de manieren en personen van het ritueel. Zijn we deelgenoten van de werkelijkheid waar het naar wijst, de doop van de Heilige Geest en de wedergeboorte? Zo niet, dan is al ons onderzoek en gediscussieer voor niets en zou het beter zijn als we nooit geboren waren!

Eindconclusies

Enigszins dankbaar aan het eind gekomen, wil ik nog een keer het gevaar noemen waar ik aan het begin al op heb gewezen. Namelijk om het hele onderwerp buiten de normale proporties te gaan zien. De verdediging van de Gereformeerde en Bijbelse positie is ons opgedrongen door hen die het nodig vonden om Baptisten Kerken te stichten, Baptisten voorgangers aan te stellen en een heel kerkgenootschap te vormen. Historisch gezien is deze hele beweging schismatisch of scheurvormend.

We vragen een ieder van hen om hun positie nog eens zorgvuldig te heroverwegen. Het is voor Baptisten gangbaar om de doop als symbool te zien voor de dood en opstanding van Christus. Als ze overwegen wat er is geschreven over de betekenis, (Hoofdstuk 2) denk ik dat er weinig is waarover ze zouden willen twisten.

Over de manier van dopen (Hoofdstuk 3, 4, 5, 6 en 7), laat de lezer, in plaats van vertrouwen op enkele teksten met bewijzen, zorgvuldig door het Nieuwe Testament gaan en elke plaats waar het over dopen gaat markeren. Dit inclusief die teksten waar het oorspronkelijk over dopen ging, maar wat door de vertaling niet meer te zien is. Laat hem nadenken over de drieduizend op de dag van Pinksteren of de gevangenbewaarder bij nacht. Vergelijk dit dan met de hoeveelheid werk die het tegenwoordig in een gemiddelde kerk kost om één persoon onder te dompelen. En herinner je dan dat het ritueel was bedoeld om de uitstorting van de Heilige Geest te symboliseren. Ik geloof dat hiervan de enige conclusie moet zijn om het volhouden van onderdompelen op te geven.

Ten aanzien van wie er worden gedoopt, (Hoofdstuk 8) waren we het er over eens dat bekeerde volwassenen gedoopt moeten worden. De enige echte vraag is de behandeling van hun kinderen. We moeten hier alle feiten van de Schrift overwegen. Het feit dat kinderen vanaf het begin waren betrokken bij het Verbond. De afwezigheid van enige verandering van die positie. En dan de verwijzingen naar verschillende gezinnen die gedoopt werden. En de instructies die gericht waren tot kinderen als leden van de kerk, kunnen maar één kant op wijzen.

11. Bibliografie

Het beste boek over de doop is de Bijbel! Het doel van deze artikelen was simpelweg om de Bijbelse positie naar voren te brengen en we nodigen onze lezers uit om de Christenen uit Berea na te volgen en voor zichzelf op zoek te gaan naar de waarheid van de zaak. En wij zijn overtuigd van het resultaat.

Maar velen van ons kennen geen Grieks en we zullen ook bepaalde zaken over het hoofd zien als onze aandacht er niet op gevestigd wordt. Deze artikelen zouden zeker niet geschreven kunnen zijn zonder de hulp van anderen. Wie geïnteresseerd is kan bij het vele wat er is, hulp vinden bij de volgende boeken:

Jay E. Adams, *The Meaning and Mode of Baptism*.

James M. Chaney, *William the Baptist*.

Peter Edwards, *Candid Reasons for Renouncing the Principles of Anti-paedobaptism*.

Edmund B. Fairfield, *Letters on Baptism*.

W. J. Lowe, *Baptism, Its Mode and Subjects*.

Pierre Ch. Marcel, *The Biblical Doctrine of Infant Baptism*.

John Murray, *Christian Baptism*.

Duane Spencer, *Holy Baptism*.

Nederlands talige informatie:

Dr. C. Graafland, *Volwassendoop, kinderdoop en herdoop, Een bijbelse verkenning*

Overige informatie

Nog wat informatie over personen die in deze brochure geciteerd worden.

Alexander Carson, 1776 - 1844 schreef een invloedrijk boek: *Baptism in its mode and subjects*, 1844.

John Gill, 1697 - 1771 - was een Engelse Hyper-Calvinist Baptisten predikant die een flinke verklaring van zes delen van de hele Bijbel schreef.

Augustus Hopkins Strong, 1836 - 1921 was een Amerikaanse Baptisten predikant, hij gaf colleges en publiceerde een *Systematische Theologie* in 1893.

Joseph Barber Lightfoot, 1828 - 1889 was een briljant geleerde en theoloog. Hij werd uiteindelijk Bisschop van Durham 1879 - 1889.

12. Toegevoegde informatie

De begrafenis en opstanding van Christus

Uit: Christian Baptism. John Murray. Blz 26

(John Murray, geboren in 1898 in Schotland was vele jaren professor aan het Westminster Theological Seminary. Christian Baptism was zijn eerste boek. Het verscheen in 1952)

Onderstaand gedeelte volgt na de argumentatie dat het woord “dopen” in de Bijbel meestal geen onderdompelen betekent.

De twee schriftgedeelten waar het argument voor onderdompeling op is gebaseerd is Rom 6: 2-6 en Kolossensen 2: 11 en 12. In principe komt het hier op neer dat de doop de vereniging met Christus symboliseert in Zijn dood en opstanding. Onderdompeling in water en het verreizen er uit illustreren wat duidelijk gemaakt en verzegeld wordt bij de doop.

Romeinen 6: 3, 4 lijkt die symboliek aan te geven:

“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?”

Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in den dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden.”

Maar een meer zorgvuldige analyse laat zien dat er geen verwijzing is naar de manier van dopen.

Het is buiten twijfel dat de leidende gedachte van de apostel hier is de vereniging die er is met Christus in Zijn dood, begrafenis en opstanding. En de verzen 5 en 6 bevestigen dit. Zij gaan met dezelfde gedachte in verschillende termen verder:

“Want indien wij met Hem één plant geworden zijn in de gelijkmaking van Zijn dood, zo zullen wij het ook zijn in de gelijkmaking van Zijn opstanding;

Dit wetende, dat onze oude mens met Hem gekruisigd is, opdat het lichaam der zonde te niet gedaan worde, opdat wij niet meer de zonde dienen”.

Paulus reageert hier op de antinomiaanse visie. En om dat te weerleggen noemt hij de verschillende fasen van de vereniging met Christus die precies geschikt zijn voor dat doel. Namelijk de vereniging met Christus in Zijn dood, begrafenis en opstanding. Hij doet dat om te laten zien dat iedereen die verenigd is met Christus door de verzoening van Zijn dood en de kracht van Zijn opstanding bevrijdt is van de heerschappij van de zonde. En daardoor een nieuw leven vanuit de opstanding leeft en door zijn Christelijk geloof en belijdenis niet mag blijven zondigen.

De doop waarbij de Christelijke belijdenis wordt verzegeld, betekent een doop tot vereniging met Christus. En Paulus benadrukt hier wat die vereniging betekent. Dit met name in verband met de dood en opstanding van Christus. Gelovigen stierven met Christus, zij werden met Hem geplant in de gelijkmaking met Zijn dood. Zij werden begraven met Hem, zij werden gekruisigd met Hem, zij werden met Hem opgewekt en met Hem geplant in de gelijkmaking van Zijn opstanding.

Het is heel erg gemakkelijk om de aandacht te vestigen op één of twee van de voorbeelden die Paulus hier gebruikt. Zodat het lijkt dat de manier van dopen wel moet zijn naar de

overeenkomst van wat we zojuist op een aanvechtbare manier geselecteerd hebben. Het is erg gemakkelijk om te wijzen naar de uitdrukking “begraven met Hem” in vers 4 en om vol te houden dat alleen onderdompeling een overeenkomst met begraven heeft. Maar bij zo’n procedure wordt geen notie genomen van wat Paulus hier zegt. Er moet opgemerkt worden dat Paulus niet alleen zegt “met Hem begraven”, maar ook “met Hem geplant” en “met Hem gekruisigd”. Die volgende uitdrukkingen geven net zo de vereniging met Christus welke gesymboliseerd en verzegeld wordt bij de doop aan, als de vergelijking “met Hem begraven”. Het is dus zonder meer duidelijk dat de daar volgende uitdrukkingen geen enkele overeenkomst hebben met onderdompeling.

Hoewel “geplant met Hem” nog enige overeenkomst met onderdompeling zou kunnen hebben, is er geen enkele overeenkomst bij de vergelijking “met Hem gekruisigd”. We worden vergeleken met dat we aan het kruis gehangen hebben samen met Christus. En die beschrijving van de vereniging met Christus wordt duidelijk gemaakt door onze doop in Christus. Zo wordt ook onze dood met Hem, ons begraven met Hem, ons geplant zijn met Hem en onze opstanding met Hem, als beeld gebruikt.

Als alle uitdrukkingen van Paulus in ogeschouw worden genomen dan zien we dat het begraven met Christus niet gesteld mag worden voor de manier van dopen boven het met Hem gekruisigd worden. En daar gekruisigd worden niet de **manier** van dopen aangeeft is er geen geldig argument om begraven wel als beeld te gebruiken. Het feit is dat er vele aspecten aan onze vereniging met Christus met verbonden zijn. Het is aanvechtbaar om één aspect te selecteren en in de taal die daarin gebruikt wordt de manier van dopen te vinden. Zo’n werkwijze is niet te verdedigen tenzij het verder consequent wordt doorgevoerd. Het kan hier niet consequent doorgevoerd worden en daarom is het aanvechtbaar en ongeldig. Dit hele gedeelte wijst ons op de onjuistheid van zo’n werkwijze, daar één facet van onze vereniging met Christus geen enkele aanleiding geeft tot onderdompeling.

Deze conclusie wordt bevestigd door Galaten 3: 27. Hier wordt door de apostel een ander beeld voor onze vereniging met Christus gebruikt. De tekst lijkt veel op die in Romeinen 6: 3. In Romeinen 6: 3 zegt Paulus: “dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn”. En in Galaten 3: 27 "Want zovelen als gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan.". Het zou net zo legaal zijn om vol te houden dat er een verwijzing naar de manier van dopen in Galaten 3: 27 is, als er is in Romeinen 3: 27. Maar in Galaten 3: 27 heeft het beeld wat door de apostel wordt gebruikt om de inhoud van de doop in Christus te verduidelijken geen gelijkens met onderdompeling. Hier is het een beeld van een kledingstuk aantrekken. Het is eenvoudig zo dat Paulus hier helemaal niet naar de manier van dopen verwijst. En zo mogen we ook niet veronderstellen dat hij dat in Romeinen 6: 3 doet. We worden geconfronteerd met beschrijvingen van tegenovergestelde manieren van dopen als we veronderstellen dat deze passage’s er naar verwijzen.

In 1 Korinthe 12: 13 is er het zelfde aan de hand: “Want ook wij allen zijn door één Geest tot één lichaam gedoopt”. Het beeld hier is het maken van een verenigd lichaam en dat heeft niets te maken met onderdompeling.

De enige zelfde conclusie is dat in geen van deze gevallen er een verwijzing is naar de manier van dopen. De nadruk ligt eenvoudig op de betekenis van de doop in Christus, dat is van de vereniging met Hem.

Het is zo overduidelijk dat de gedachte van de vereniging met Christus de verwijzing naar de doop als ritueel overvleugelt. Hoewel er natuurlijk niet gezegd kan worden dat het ritueel van de doop helemaal afwezig is in de uitdrukking “gedoopt in Christus”, “gedoopt in Zijn dood” en “gedoopt in Zijn lichaam”. Maar het is niet het ritueel van de doop dat op de voorgrond staat maar de gedachte van de vereniging met Christus.

“Met Hem gedoopt zijn”, is een manier van uit drukken van ‘verenigd met Hem”.

Om "in Mozes gedoopt te zijn" (1 Korinthe 10: 2) is verbonden met Mozes. Het is deelgenoot te zijn van het verbond waarvan Mozes de middelaar is. In één woord, het is om een discipel van Mozes te zijn. Paulus maakt aan de Korinthiërs duidelijk dat ze niet gedoopt waren “in de naam van Paulus” (1 Korinthe 1: 13). Want dat zou betekenen hebben dat ze gedoopt waren als discipel van Paulus en niet van Jezus. Om “in Christus gedoopt te zijn”, is verbonden met Hem te zijn, met de banden van de vereniging. Dat er voor zorgt dat we profijt hebben van de zegening van de verzoening en dat verbindt ons aan Zijn heerschappij.

Het ritueel van de doop is het teken en zegel van deze vereniging. Maar de taal van het symbool en zegel is zo nauw verbonden met wat het symbool vertegenwoordigt. Dat deze taal gebruikt mag worden om die waarheid uit te drukken dat het symbool zelf naar de achtergrond van het denken is verplaatst.

Het is duidelijk dat in deze teksten die we beschouwd hebben, dat niet het ritueel van de doop op de voorgrond is. Het is zelfs zo dat verwijzingen naar het ritueel bijna geheel verdwenen is. Het is de eenheid met Christus dat om de aandacht vraagt. En het woord “dopen” is toepasselijk om die gedachte te verwoorden. Het woord dopen wil ook de volheid en rijkdom van de vereniging met Christus uitdrukken.

Algemene conclusie

We hebben gezien dat de Baptistische stelling van de noodzaak van onderdompeling op twee verschillende dingen was gebaseerd. Als we die bezien vanuit het getuigenis van de Bijbel zelf, dan zien we dat die stelling niet op de Bijbel gebaseerd kan worden.

1. Als we kijken naar het woord dopen (βαπτίζω, Baptizo en zijn afgeleiden) dan zien we dat dit woord niet onderdompeling inhoudt.

(Zelfs Calvin valt in de fout door te zeggen dat het woord dopen onderdompelen betekent. [Inst IV, xv, 19] hoewel hij verder in dezelfde context beargumenteert dat het onbelangrijk is of een persoon helemaal ondergedompeld wordt of dat het water alleen maar gegoten of gesprenkeld wordt.)

Er zijn maar een paar voorbeelden waar naar onderdompelen wordt verwezen. En er zijn vele voorbeelden dat ze naar andere manieren dan onderdompelen verwijzen, dat het geen onderdompelen betekent.

2. Bij het andere Baptistische argument van de begrafenis en opstanding van Christus, hebben we gezien dat dit rust op een aanvechtbare selectie van één of twee teksten. En de ongeldigheid van deze keuze wordt duidelijk gemaakt door het tekstgedeelte dat de sterkste steun voor die stelling leek te geven.

We moeten concluderen dat βαπτίζω één van de woorden is die een bepaald effect aangeeft zonder dat het zelf uitdrukt of aangeeft wat de bepaalde manier is waarmee dit effect verkregen wordt.

Het bad der wedergeboorte

Titus 3: 4 - 6

4. Maar wanneer de goedertierenheid van God onze Zaligmaker en Zijn liefde tot de mensen verschenen is.

5. Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest

6 Die Hij over ons rijkelijk heeft uitgegoten door Jezus Christus onze Zaligmaker.

Bad en dopen

Alleen al door de klank van de woorden bad en dopen kun je doop en bad met elkaar associëren.

In Titus 3: 5 lezen we van het bad der wedergeboorte. Hoewel hier het woord “bad” een ander Grieks woord (λουτρού of loutrou) is dan het woord “dopen”, vermelden we het hier toch. Dit omdat deze tekst vaak in verband met de doop gebruikt wordt.

Als hier het woord bad gebruikt wordt trekken we al snel de parallel met een badkuip. Ook zou met het woord bad al vlug aan onderdompeling gedacht kunnen worden.

Als er echter er naar het volgende vers 6 gekeken wordt, blijkt dat er geen grond is om dit te denken. Daar staat namelijk “heeft uitgegoten”.

Dit Bijbelgedeelte maakt op een mooie manier een betekenis van de doop duidelijk.

Hier kun je ook een verwijzing zien naar het Oude en het Nieuwe Testament.

Jesaja 44: 3

Want ik zal water **gieten** op de dorstigen, en stromen op het droge. Ik zal Mijn Geest op uw zaad **gieten** en Mijn zegen op uw nakomelingen.

Joël 2: 28, 29

En daarna zal het geschieden, dat Ik Mijn Geest zal **uitgieten** over alle vlees, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, uw ouden zullen dromen dromen, uw jongelingen zullen gezichten zien.

Ja, ook over de dienstknechten en over de dienstmaagden zal Ik in die dagen Mijn Geest **uitgieten**.

Handelingen 2: 17, 18

En het zal zijn in de laatste dagen, (zegt God) Ik zal **uitstorten** van Mijn Geest op alle vlees; en uw zonen en uw dochters zullen profeteren, en uw jongelingen zullen gezichten zien, en uw ouden zullen dromen dromen.

En ook op Mijn dienstknechten en op Mijn dienstmaagden zal Ik in die dagen van Mijn Geest **uitstorten**, en zij zullen profeteren.

Prof C Graafland over de herdoop

(Uit: Volwassendoop, kinderdoop en herdoop)

Met de nodige nuanceringsen wordt er door prof Graafland over de herdoop gesproken. Daarna geeft hij er aan het eind van zijn boekje een duidelijke mening over:

“Ten slotte is het inderdaad mogelijk dat in de herdoop een bewuste, volgehouden afwijzing en verachting van de doop ligt die in de vroege kinderjaren is ontvangen. Hier komen wij voor een grote moeilijkheid te staan. Niet alleen de doophandeling van de kerk is hierbij in het geding..... Maar ook dat deze doop instelling van Christus is die, ook al wordt ze door de kerk met veel zonde en ongehoorzaamheid en ongeloof omringd, toch instelling van Christus blijft. Wie haar veracht, veracht dus de instelling van Christus ook al geeft de kerk zelf aanleiding ertoe.

Nogmaals: de kerk staat hier schuldig maar ook degene die de doop afwijst, staat dan schuldig. Dit krijgt zijn diepste en doorslaggevende gewicht door het feit dat bij de doop niet de naam van de kerk of van een predikant, maar van de drie-enige God zelf is genoemd en aangeroepen. Wij zijn gedoopt in de naam van de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Wie deze doop veracht, veracht ook deze aanroeping van de Naam en daarbij ingesloten ook de Naam van God zelf.

Hier treedt een aangrijpende toespitsing op. Want dan is het van tweeën één:

1. Of de kerk ontheiligt de Naam van de drie-enige God bij elke doopbediening omdat zij dat doet bij een ijdele handeling waarbij de naam des Heeren ijdel gebruikt wordt (vergelijk Exodus 20:7). *Gij zult de Naam van de HEERE uw God niet ijdel gebruiken.*
2. Of het is zo dat zij deze doop voor ijdel verklaren, terwijl zij wettig is, ook de aanroeping van de Naam voor ijdel verklaren en daarmee, als deze aanroeping toch wettig geschied is, de Naam des Heeren zelf ontheiligen. Zo wordt de goede Naam die over ons aangeroepen is, gelasterd (Jacobus 2:7). *Lasteren zij niet de goede Naam, Die over u is aangeroepen?*

Wij beseffen diep dat hier de zaak tot het uiterste is toegespitst. Maar juist, wanneer wij deze zaak ernstig nemen met een laatste ernst, kunnen wij tot geen andere conclusie komen dan:

1. Óf de doop van de kerk is een ijdele zaak waaraan de kerk zich ernstig bezondigt door Gods Naam te ontheiligen.
2. Óf zij die ten onrechte deze doop ijdel verklaren, bezondigen zich daaraan door ook Gods Naam de ontheiligen.

Wellicht zullen de meesten van hen die tot herdoop zijn overgegaan niet tot deze vergaande veroordeling willen komen dat de kerk schuldig staat aan een vrijwel permanente ontheiliging van de Naam in elke doopbediening. Als dit echter wel het geval is, wordt wel tegelijk hun eigen daad van herdoop geducht in de waagschaal geworpen en is dit in het midden van de gemeente onbestaanbaar en daarom ook ontoelaatbaar (Matthéüs 12: 25). *En een iedere stad of huis dat tegen zichzelf verdeeld is, zal niet bestaan.*”